

#Didactica – Ediția on-line

#DIDACTICA

Revistă națională de știință și educație
Inspirație pentru educație de calitate

CASA CORPULUI DIDACTIC OLT
Ediția on-line
Noiembrie 2024

COMITET ȘTIINȚIFIC:

Inspector școlar general ISJ Olt – Ion Adrian BĂRBULETE

Inspector școlar general adjunct ISJ Olt - Mariana GHEORGHE

Inspector școlar general adjunct ISJ Olt - Mihaela – Mioara PIRNĂ

Inspector școlar ISJ Olt – Mirela-Maria PARASCHIV

Director CCD Olt – Marius BĂLAȘA

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Prof. metodist Ecaterina Ionela PREDESCU

Prof. metodist Carolina Maria GURALIUC

Prof. metodist Cristina MIHUȚ

Prof. metodist Claudya-Maria NEACȘA

Documentarist Victoria PRIOTEASA

Secretar Elena Maria DUMITRESCU

Informatician Eduard Nicolae MAICAN

Administrator financiar Cătălin PIRNĂ

Revista #DIDACTICA a fost editată conform Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 5554 din 19.10.2011.

Str. Ionașcu, nr. 38, Slatina, Judetul Olt, 230081 Editura Casa Corpului Didactic

Tel: 0249.406 103

Fax: 0249.406 203

e-mail oltccd@gmail.com

AUTORII ÎȘI ASUMĂ ÎNTREAGA RESPONSABILITATE PENTRU CONȚINUTUL MATERIALELOR PUBLICATE!

#DIDACTICA (Slatina)

CUPRINS

LE ROLE DE L'INTELLIGENCE ARTIFICIELLE DANS L'ENSEIGNEMENT DU FLE.....	4
JOCUL DIDACTIC: TERAPEUT PENTRU CONȘTIENȚIZAREA EMOȚIONALĂ A COPIILOR.....	7
REGULI GENERALE PRIVIND ACHIZIȚIILE PUBLICE ÎN UNITĂȚILE DE ÎNVĂȚĂMÂNT.....	10
SCHIMBUL SOCIAL ȘI INTERPERSONAL LA CARE PARTICIPĂ DIRECTORUL.....	12
ATELIERUL DE TEATRU.....	14
MORALITATEA - TEMA FUNDAMENTALĂ A PROVERBELOR.....	16
PREDAREA, ÎNVĂȚAREA, EVALUAREA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR.....	18
DESPRE RECEPTAREA-ÎNVĂȚAREA MESAJULUI LITERAR ORAL ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, LA LITERATURE ROMANĂ.....	21
LES STRUCTURES DU LANGUAGE EN CLASSE DE FLE ÉTUDE.....	23
CORECTAREA TULBURĂRIILOR DE LIMBAJ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR.....	25
PREDAREA INTEGRATĂ A CUNOȘTIINȚELOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR.....	27
JOCURI MATEMATICE FOLOSITE ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR LA CLASA PREGĂTITOARE.....	28
„ȘCOALA” EMOȚIILOR.....	29
EVALUAREA INIȚIALĂ - COMPONENTĂ INTEGRANTĂ A PROCESULUI INSTRUCTIV- EDUCATIV.....	31
MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI.....	32
ȘCOALA INCLUZIVĂ.....	33
BULLYING-UL – ASPECTE GENERALE.....	35
AVENTURĂ CU ERASMUS ÎNTR-UN ORAȘ DE VIS – OSLO.....	36
ROLUL CULTURII ȘI AL CIVILIZAȚIEI ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBI STRĂINE.....	38
EXPERIENȚA DIN SĂPTĂMÂNA VERDE.....	40
DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ.....	42
MAGIE ÎNTRE DOUĂ LUMI.....	44
EDUCAȚIA ÎN ERA DIGITALĂ.....	46
INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ-PROVOCARE SPRE O MOTIVAȚIE SUPERIOARĂ A ÎNVĂȚĂRII?.....	48
LECȚIA DE LITERATURĂ ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN.....	50
MARIE CURIE, GENIUL CARE A STUDIAT LA O UNIVERSITATE ILEGALĂ.....	52
PERSPECTIVA PEDAGOGICĂ A REALIZĂRII RED ÎN GEOGRAFIE.....	54
POVESTIREA DIGITALĂ.....	57
ÎNCOTRO SE- NDREAPTĂ OMENIREA?.....	59
UTILIZAREA PLATFORMEI LIVRESQ ÎN ERA DIGITALĂ.....	60
PEDAGOGIA ALTERNATIVĂ MONTESSORI.....	62

LE ROLE DE L'INTELLIGENCE ARTIFICIELLE DANS L'ENSEIGNEMENT DU FLE

Studiu de specialitate

Cristina MIHUȚ
Casa Corpului Didactic Olt

L'intelligence artificielle (IA), comme outil d'enseignement et d'apprentissage, joue son rôle d'assistant pédagogique pour les professeurs et, aussi bien, pour les apprenants en ouvrant la voie à des démarches éducatives enrichissantes et favorisant, en même temps, un apprentissage adaptatif.

L'intelligence artificielle (IA) joue un rôle de plus en plus crucial dans l'éducation. Voici quelques aspects de son importance :

Premièrement nous parlons de la personnalisation de l'apprentissage, l'IA permettant d'adapter les contenus pédagogiques aux besoins spécifiques de chaque élève, en tenant compte de leur rythme d'apprentissage et de leurs intérêts.

Les outils basés sur l'IA occupent une place importante parmi les outils concernant l'évaluation et le feedback qui peuvent fournir des évaluations instantanées et un retour d'information détaillé, aidant ainsi les enseignants à identifier les points forts et les faiblesses des élèves.

L'accessibilité est un autre atout de l'IA qui peut rendre l'éducation plus accessible pour les élèves en situation de handicap, en proposant des ressources adaptées et des outils d'assistance.

Il ne faut pas oublier l'automatisation des tâches administratives qui vient à l'aide des enseignants qui gagnent du temps en déléguant certaines tâches administratives à des systèmes d'IA, ce qui leur permet de se concentrer davantage sur l'enseignement

D'autre part, les ressources pédagogiques interactives privilégiées par l'IA favorisent le développement de plateformes d'apprentissage interactives et engageantes, comme les chatbots éducatifs ou les simulations virtuelles.

Dernièrement, l'analyse des données bénéficie d'un apport important par l'utilisation de l'IA qui permet d'analyser des données massives pour mieux comprendre les tendances d'apprentissage et améliorer les pratiques pédagogiques.

L'intelligence artificielle joue un rôle significatif dans l'apprentissage du Français Langue Étrangère (FLE). Voici quelques points qui soulignent son importance:

- **Personnalisation des cours :** Les plateformes d'apprentissage peuvent adapter les leçons en fonction du niveau et des besoins spécifiques de chaque apprenant, permettant une progression sur mesure.
- **Pratique interactive :** Les outils basés sur l'IA, comme les chatbots, offrent des opportunités de conversation en temps réel, ce qui permet aux apprenants de pratiquer leur français dans un environnement sans jugement.
- **Correction et feedback instantanés :** Les applications d'apprentissage peuvent fournir des corrections immédiates sur la grammaire, la prononciation et le vocabulaire, aidant les élèves à s'améliorer rapidement.

- Ressources multimédias : L'IA peut recommander des contenus variés (vidéos, articles, podcasts) en fonction des intérêts des apprenants, rendant l'apprentissage plus engageant.
- Évaluation continue : Les systèmes d'IA peuvent analyser les performances des élèves et ajuster le contenu proposé, permettant ainsi une évaluation formative tout au long du parcours d'apprentissage.
- Accessibilité : L'IA facilite l'accès à des ressources d'apprentissage pour les apprenants de divers horizons, y compris ceux ayant des besoins spécifiques.

Il existe plusieurs ressources multimédias basées sur l'intelligence artificielle qui peuvent aider à l'apprentissage du FLE. Voici quelques exemples :

- Applications d'apprentissage :
 - Duolingo : Utilise l'IA pour adapter les leçons et offrir des exercices variés selon le niveau de l'apprenant.
 - Babbel : Propose des cours personnalisés et des dialogues interactifs, avec des recommandations basées sur les progrès.
- Chatbots éducatifs :
 - HelloTalk : Permet de converser avec des locuteurs natifs via un chatbot, offrant une pratique conversationnelle en temps réel.
 - Replika : Un chatbot qui permet de discuter en français et d'améliorer sa pratique orale.
- Plateformes de tutorat en ligne :
 - Preply et Italki : Connectent les apprenants avec des tuteurs, avec des outils d'IA pour personnaliser les recommandations de tuteurs selon les besoins de l'élève.
- Ressources vidéo et audio :
 - YouTube : De nombreuses chaînes proposent des cours de FLE, et des outils d'IA comme les sous-titres automatiques aident à la compréhension.
 - Podcast Français Facile : Des podcasts avec des transcriptions pour améliorer la compréhension orale.
- Jeux éducatifs :
 - Quizlet : Permet de créer des flashcards et des jeux pour apprendre le vocabulaire de manière interactive.
 - Linguascope : Propose des jeux et activités en ligne pour pratiquer le français à différents niveaux.
- Outils de correction et de feedback :
 - Grammarly et Scribens : Bien que principalement en anglais, ces outils peuvent corriger le français et fournir des conseils de grammaire.

Ces ressources multimédias basées sur l'IA peuvent rendre l'apprentissage du FLE plus engageant, interactif et adapté aux besoins individuels des apprenants.

La question qui se pose, concernant l'intégration de l'IA en classe de FLE, est plutôt, comment adapter la démarche pédagogique de l'apprentissage du FLE avec l'aide de l'IA ?

L'intelligence artificielle peut offrir de nombreuses possibilités dont quelques pistes y sont présentées :

- Personnalisation de l'apprentissage

Évaluation des besoins : Utiliser des outils d'IA pour évaluer le niveau et les besoins des apprenants afin de personnaliser les contenus.

Parcours individualisés : Créer des parcours d'apprentissage adaptés aux rythmes et aux intérêts des étudiants.

- Pratique interactive

Tuteurs virtuels : Intégrer des chatbots ou des assistants virtuels pour pratiquer la conversation et répondre aux questions en temps réel.

Jeux et simulations : Utiliser des plateformes d'apprentissage gamifiées qui intègrent des éléments d'IA pour rendre l'apprentissage ludique.

- Feedback instantané

Correction automatique : Mettre en place des outils qui fournissent un retour immédiat sur les erreurs grammaticales et stylistiques dans les écrits des apprenants.

Évaluations adaptatives : Utiliser des tests adaptatifs qui ajustent le niveau de difficulté en fonction des réponses de l'apprenant.

- Accessibilité des ressources

Bibliothèques intelligentes : Développer des systèmes de recommandation qui suggèrent des ressources (vidéos, articles, exercices) basées sur les intérêts et le niveau de l'apprenant.

Outils de traduction : Utiliser des applications d'IA pour aider à la compréhension des textes dans un contexte d'apprentissage.

- Apprentissage collaboratif

Groupes de discussion : Faciliter la création de groupes d'apprentissage virtuels où les étudiants peuvent interagir, avec l'aide d'IA pour modérer et guider les discussions.

Projets communs : Encourager des projets collaboratifs où les apprenants peuvent travailler ensemble sur des sujets d'intérêt commun.

- Suivi et évaluation

Analyse des performances : Utiliser des outils d'analyse de données pour suivre les progrès des apprenants et ajuster les méthodes pédagogiques en conséquence.

Évaluation formative : Intégrer des évaluations formatives basées sur des algorithmes d'IA pour offrir un suivi personnalisé et continu.

La didactique du FLE parle aussi de l'intelligence artificielle générative (IAG) dans l'enseignement du FLE qui, étant en pleine émergence, promet de transformer les méthodes d'apprentissage. L'IA générative est un système avancé qui est capable de créer, donc générer, de nouveaux contenus (des images, des textes...) après avoir analysé les données existantes.

Quand même, il reste des questions éthiques soulevées par l'utilisation de l'IA et UNESCO, par la recommandation du 2021, a proposé un cadre pour garantir que tous sont préparés à l'usage raisonné de ces technologies émergentes. Cette recommandation accorde une attention particulière aux implications éthiques de l'IA en éducation : « Points 114- *Les États membres devraient investir dans les compétences numériques et l'éducation aux médias et à l'information et les promouvoir, afin de renforcer la pensée critique et les compétences indispensables pour comprendre l'utilisation et les implications des systèmes d'IA, en vue d'atténuer et de combattre la désinformation, la mésinformation et le discours de haine. Une meilleure compréhension et une meilleure évaluation des effets positifs et éventuellement indésirables des systèmes de recommandation devraient faire partie de ces efforts.* »

En somme, l'IA offre des opportunités pour enrichir l'expérience éducative, optimiser les méthodes d'enseignement plus dynamique, interactif et adapté aux besoins des apprenants et rendre l'apprentissage plus inclusif et efficace et, en même temps, enrichit l'apprentissage du FLE en le rendant plus interactif, personnalisé et accessible, tout en soutenant les apprenants dans leur progression.

Toutefois, il est essentiel de maintenir un équilibre entre l'utilisation de la technologie et l'interaction humaine, qui reste fondamentale dans l'apprentissage des langues.

Webografie :

<https://www.francaisauthentique.com/>

<https://eduscol.education.fr/3251/les-enjeux-ethiques-de-l-intelligence-artificielle>

<https://www.fle.fr/L-intelligence-artificielle-generative-pour-l-enseignement-du-FLE>

JOCUL DIDACTIC: TERAPEUT PENTRU CONȘTIENTIZAREA EMOȚIONALĂ A COPIILOR

PREDESCU Ecaterina Ionela
Liceul Teoretic „Nicolae Titulescu”, Slatina

„Copilul – spunea marele pedagog elvețian Ed. Claparede – este o ființă a cărei principală trebuință este joculaceastă trebuință spre joc este ceva esențial naturii sale. Trebuințele de a se juca este tocmai ceea ce ne va permite să împăcăm școala cu viața, să procurăm copilului acele mobiluri de acțiune care se consideră de negăsit în sala de grupă”. (Claparede, Ed., Psihologia copilului și pedagogie experimentală, 1975).

În dezvoltarea armonioasă a copiilor, jocul didactic nu este doar o metodă educativă, ci și un veritabil instrument terapeutic, ce contribuie la formarea unei inteligențe emoționale sănătoase. Fie că vorbim despre recunoașterea emoțiilor, despre exprimarea lor în mod sănătos sau despre gestionarea relațiilor cu cei din jur, jocurile didactice facilitează o varietate de procese esențiale pentru o dezvoltare emoțională echilibrată. Jocul are importanță hotărâtoare pentru dezvoltarea psihică a copilului. Psihologia preșcolară științifică ne învață că jocul satisface, în cel mai înalt grad nevoia de activitate a copilului. Jocul, spune A.S.Makarenko, „are în viața copilului o importanță tot așa de mare ca și activitatea, munca sau serviciul la adulți”. (Chircev, A., Roșca., Al., Psihologia copilului preșcolar, p. 76, 1963).

Recunoașterea propriilor emoții este o abilitate esențială, iar jocul didactic este un aliat de nădejde în acest proces. Activitățile care implică mimarea emoțiilor, jocurile de rol sau asocierea expresiilor faciale cu diferite stări emoționale îi ajută pe copii să identifice mai ușor ceea ce simt. Această conștientizare timpurie este esențială pentru dezvoltarea unei inteligențe emoționale puternice, întrucât copiii învață să facă diferența între tristețe, bucurie, teamă sau furie, ajungând să înțeleagă mai bine de ce reacționează într-un anumit mod.

De multe ori, copiii întâmpină dificultăți în a-și verbaliza emoțiile, fie din cauza vârstei, fie din lipsa experienței necesare. Jocul didactic le oferă însă un cadru sigur în care să își exprime sentimentele, fără teama de a fi judecați sau înțeleși greșit. Activitățile de rol, de exemplu, permit explorarea emoțiilor intense – cum ar fi furia, frica sau tristețea – într-un mod sănătos și controlat, având astfel un efect terapeutic puternic.

Gestionarea emoțiilor este o abilitate care se construiește în timp, iar jocurile didactice îi ajută pe copii să deprindă, treptat, această capacitate. Prin activități de echipă sau jocuri care includ reguli stricte,

copiii învață să facă față frustrării, să gestioneze pierderea sau să respecte rândul, aspecte ce contribuie la autoreglarea emoțională. În plus, deprinderea acestor mecanisme de reglare emoțională devine un element esențial în construirea unei sănătăți emoționale durabile.

Pentru a deveni adulți empatici, copiii au nevoie să înțeleagă și să accepte emoțiile celor din jur. Jocurile didactice ce presupun ghicirea emoțiilor altora sau simularea unor situații de viață îi ajută să devină mai empatici, promovând o atitudine de respect și acceptare față de ceilalți. Aceste jocuri dezvoltă o capacitate deosebită de a se pune în locul altora, ceea ce le permite să formeze relații sociale pozitive.

Comunicarea eficientă și cooperarea sunt esențiale pentru relațiile sociale sănătoase, iar jocul didactic stimulează aceste abilități în mod natural. Copiii sunt încurajați să își exprime emoțiile, nevoile și dorințele într-un mod asertiv și să asculte activ, elemente ce devin fundamentul unor relații pozitive. Jocurile didactice de echipă contribuie astfel la dezvoltarea unui spirit de colaborare și la cultivarea respectului reciproc.

Participarea la activități de joc didactic contribuie și la creșterea încrederii în sine. Copiii încep să creadă în capacitatea lor de a-și gestiona emoțiile și de a face față unor situații noi, dobândind astfel autonomie emoțională. Atunci când sunt apreciați pentru felul în care își exprimă sentimentele și primesc feedback pozitiv, copiii își construiesc treptat o stimă de sine sănătoasă.

Frustrarea și alte emoții negative pot conduce adesea la comportamente agresive, mai ales în cazul copiilor mici, care nu au încă abilitățile necesare de gestionare a emoțiilor. Jocurile didactice canalizează energia copiilor către exprimarea controlată a emoțiilor, reducând astfel tendința spre agresivitate. În plus, activitățile care presupun reguli și încurajează cooperarea îi ajută pe copii să își controleze impulsurile și să evite conflictele.

Activitățile ludice care încurajează improvizația și creativitatea le oferă copiilor libertatea de a se exprima într-o manieră originală. Astfel, ei își dezvoltă o gândire flexibilă, capacitatea de a găsi soluții diferite la provocările emoționale și o abilitate de adaptare mai bună în situații noi. Creativitatea și flexibilitatea mentală sunt esențiale nu doar pentru exprimarea emoțională, ci și pentru sănătatea lor mentală de-a lungul vieții.

Atunci când copiii sunt invitați să reflecteze asupra situațiilor trecute și să își amintească emoții, ei își dezvoltă ceea ce psihologii numesc „memoria emoțională”. Acest proces ajută la o înțelegere mai profundă a propriilor trăiri și oferă copiilor capacitatea de a recunoaște că emoțiile sunt parte integrantă a vieții lor. Pe termen lung, această înțelegere complexă a emoțiilor îi ajută să fie mai stabili și mai echilibrați.

Jocul didactic este mai mult decât o simplă metodă de învățare – este un instrument terapeutic valoros pentru dezvoltarea emoțională a copiilor. Prin intermediul acestor activități, copiii își formează abilități vitale de conștientizare și gestionare a emoțiilor, învață empatia, comunicarea și colaborarea și, nu în ultimul rând, își dezvoltă încrederea în sine. Într-o lume din ce în ce mai complexă, susținerea sănătății emoționale a copiilor prin joc devine o prioritate, iar jocul didactic ne oferă o soluție accesibilă și eficientă.

Bibliografie:

- Claparede, Ed., (1975), Psihologia copilului și pedagogie experimentală,
Chircev, A., Roșca., Al., (1963). Psihologia copilului preșcolar, p. 76
Golu, M. (2005). Psihologia dezvoltării umane: copilăria și adolescența. București: Editura Fundației România de Măine.

- Salmon, K., & Reese, E. (2016). "The Benefits of Emotional Conversations Between Parents and Children". *Developmental Psychology*, 52(3), 396-407.
- Bruner, J. S. (2006). *Procesul educațional în copilărie*. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Piaget, J. (1962). *Play, Dreams and Imitation in Childhood*. New York: Norton.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Landreth, G. L. (2012). *Play Therapy: The Art of the Relationship*. New York: Routledge.
- Băban, A. (2001). *Consiliere educațională: ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere*. Cluj-Napoca: Editura ASCR.
- Goleman, D. (1995). *Inteligența emoțională*. București: Editura Curtea Veche.
- Blair, C., & Raver, C. C. (2015). "School Readiness and Self-Regulation: A Developmental Psychobiological Approach". *Annual Review of Psychology*, 66, 711-731.
- Fein, G. G. (1987). "Pretend Play in Childhood: An Integrative Review". *Child Development*, 52(4), 1095-1118.

REGULI GENERALE PRIVIND ACHIZIȚIILE PUBLICE ÎN UNITĂȚILE DE ÎNVĂȚĂMÂNT

**Pirna Catalin- Cristian
CASA CORPULUI DIDACTIC OLT**

Domeniul achizițiilor publice reprezintă, prin importanța și conexiunile sale, „centrul de greutate” al ansamblului reglementărilor legale care privesc angajarea și cheltuirea fondurilor publice.

În acest sens, alocarea pentru achiziții publice a resurselor previzionate/aprobate cu această destinație în bugetul propriu al instituțiilor publice ai căror conducători au calitatea de ordonatori de credite bugetare se realizează, potrivit reglementărilor legale, pe baza Programului anual al achizițiilor publice.

Atribuirea contractelor de achiziție publică

Trebuie subliniat încă de la început că decizia autorității contractante privind aplicarea tuturor procedurilor legale pentru atribuirea contractului de achiziție publică nu este decât o consecință a rezultatului la care se ajunge în urma parcurgerii obligatorii, în succesiune logică, a două etape extrem de importante: i) **estimarea valorii contractului de achiziție publică** și ii) **atribuirea contractului de achiziție publică.**

Estimarea valorii contractului de achiziție publică

Autoritatea contractantă are obligația de a estima valoarea, fără TVA, a fiecărui contract în programul anual al achizițiilor publice, inclusiv a contractelor al căror obiect este determinat de apariția unei situații de forță majoră sau a unor situații care impune acoperirea urgentă a unor necesități neprevăzute.

În mod obligatoriu, autoritatea contractantă va efectua estimarea valorii contractului de achiziție publică în concordanță cu prețurile și tarifele practicate în mod curent pe piață.

Valoarea estimată a contractului de achiziție publică trebuie să fie determinată înainte de inițierea procedurii de atribuire a contractului respectiv.

Atribuirea contractului de achiziție publică

În vederea selectării procedurii ce urmează a fi aplicată, autoritatea contractantă are obligația de a compara valoarea deja estimată, fără TVA, a contractului de achiziție publică cu echivalentul în lei al pragului valoric prevăzut în baza legală în vigoare. Pragurile valorice sunt exprimate în euro, în vederea efectuării comparației menționate, va fi luat în calcul cursul mediu calculat de BNR pentru ziua anterioară efectuării comparației.

Procedurile de atribuire a contractului de achiziție publică

a) **licitația deschisă**, respectiv procedura la care orice operator economic interesat are dreptul de a depune oferta;

b) **licitația restrânsă**, respectiv procedura la care orice operator economic are dreptul de a-și depune candidatura, urmând ca numai candidații selectați să aibă dreptul de a depune oferta;

c) **dialogul competitiv**, respectiv procedura la care orice operator economic are dreptul de a-și depune candidatura și prin care autoritatea contractantă conduce un dialog cu candidații admiși, în scopul identificării uneia sau mai multor soluții apte să răspundă necesităților sale, urmând ca, pe baza soluției/soluțiilor, candidații selectați să elaboreze oferta finală;

d) **negocierea**, respectiv procedura prin care autoritatea contractantă derulează consultări cu candidații selectați și negociază clauzele contractuale, inclusiv prețul, cu unul sau mai mulți dintre aceștia. Negocierea poate fi:

- negociere **cu publicarea prealabilă a unui anunț de participare**;

- negociere **fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare**;

e) **cererea de oferte**, respectiv procedura simplificată prin care autoritatea contractantă solicită oferte de la mai mulți operatori economici. Autoritatea contractantă are dreptul de a aplica procedura de cerere de oferte numai în cazul în care valoarea estimată, fără TVA, a contractului de achiziție publică este mai mică decât echivalentul în lei al următoarelor praguri:

i) pentru contractul de furnizare: 125.000 euro;

ii) pentru contractul de servicii: 125.000 euro;

iii) pentru contractul de lucrări: 4.845.000 euro

Bibliografie

1. Normele metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, aprobate prin OMFP nr.1719/2005
2. Legea nr. 98/2016 cu actualizările ulterioare

SCHIMBUL SOCIAL ȘI INTERPERSONAL LA CARE PARTICIPĂ DIRECTORUL

Pirna Catalin- Cristian
CASA CORPULUI DIDACTIC OLT

Ca lider, directorul de școală are o puternică influență asupra organizației. Cerințele cu privire la activitatea profesorilor și a personalului administrativ, modul de definire a sarcinilor, procedurile de comunicare și exemplul personal au efecte profunde asupra caracteristicilor organizaționale. Prin competențele interpersonale și prin calitatea deciziilor luate, în calitate de conducător de unitate sau ca membru ori coordonator al echipelor decizionale (consiliu de administrație, consiliu profesoral), directorul influențează alegerile organizaționale. Alegerile pe care le face acesta, fie că este vorba de coordonarea activităților, planificare și organizare, fie că este vorba de consiliere, orientare sau implicare directă în proiectele școlii, au impact asupra oamenilor, resurselor și imaginii școlii.

Lucrările din domeniul managementului consideră importante câteva caracteristici ale *leadership*-ului, toate referindu-se la capacitatea acestuia de a relaționa cu personalul și cu alți actori relevanți pe plan instituțional:

În plan individual:

- tact* - sensibilitate în raport cu oamenii;
- compasiune* - empatie și acordare de ajutor;
- modestie* – recunoaște calitățile și acordă încredere oamenilor;
- onestitate* – își câștigă respectul individual;
- dreptate* – tratează corect oamenii și îi încurajează.

În plan organizațional:

- influența în cadrul grupului* – generarea voinței de a merge spre scop în cadrul grupului;
- comandă* – să decidă cu privire la cursul acțiunilor cu o viteză de reacție adecvată situațiilor decizionale și să le susțină cu fermitate și capacitate de mobilizare;
- stăpânire de sine* – să rămână calm și imperturbabil în condiții noi sau necunoscute;
- discernământ* – capacitatea de a structura resursele disponibile și informația într-un mod sistematic și ușor de înțeles pentru a produce rezultate eficiente;
- responsabilitate* – să fie capabil de efort susținut, combinat cu integritate, să fie demn de încredere.

Există trei mari **categorii de trebuințe** pe care liderul le satisface : **trebuințe de realizare comună a sarcinilor, trebuințe de menținere a grupurilor, trebuințele personale ale membrilor grupului.**

Competențele de leadership sunt necesare în școală atunci când vrem să inițiem și să implementăm cu succes un proiect de schimbare organizațională și atitudinală. În același timp, un stil de conducere eficient implică un echilibru între zona centrală, care presupune atribuții și competențe de rutină, profesionalizare și acțiune constantă (acestea necesită o bună cunoaștere a colectivului, a mediului înconjurător organizației, a metodelor de management a timpului și stresului) și zona periferică, flexibilă,

care presupune inovație, creativitate, competențe interpersonale de nivel ridicat – care induc dezvoltare, stimularea ideilor și recunoașterea valorii, motivare. Pe scurt, este necesar un echilibru între buna gestiune a problemelor organizaționale și viziunea organizațională, crearea de semnificații pentru oameni și încredere în scopul comun împărtășit. Totodată, calitățile și competențele de *leadership* trebuie să se regăsească la mai multe nivele în școală – director, coordonatorii proiectelor, profesori etc. Fără acest rol esențial, toate inițiativele, aproape fără excepție, mor, sau se scufundă în mediocritate și birocratie, în praful de zi cu zi al rutinei și a reglementărilor sau actelor oficiale sau în supramunca directorului, care “nu este înțeles de nimeni”.

Competențe de planificare. Competențele de planificare necesare pentru a porni la drum în proiectul de schimbare administrativă nu sunt diferite de cele solicitate de orice alt proiect educațional, totuși sunt necesare și alte elemente. Trebuie ca oamenii care lucrează în acest proiect să fie convinși că metodele de management integrat înseamnă cu totul altceva decât fac de obicei și să fie pregătiți să abandoneze vechile tipare sau să lucreze la transformarea acestora în unele compatibile cu o altă structurare a cunoașterii și învățării decât până acum.

În România, directorul de școală provine din rândul profesorilor și este imersat în cultura acestora, împărtășește valori comune cu aceștia, totuși apar și elemente distincte. Perspectivele sociologice asupra identității, și am văzut că responsabilitatea față de elevi, față de personalul școlii și față de instituție constituie un element important al identității profesionale a directorului, precum și viziunea psihologiei sociale asupra emoțiilor și reprezentărilor sociale, ca matrice a acțiunii organizaționale, deschid un câmp fertil în cercetarea din domeniul managementului și îndeosebi a managementului financiar. Privite în perspectiva teoriei alegerii raționale, deciziile oamenilor comportă în același timp și elemente situaționale. *Accidentalul* provocat de evenimentele imprevizibile, de incidentele zilnice și de presiunea cerințelor administrative nu mai este doar eveniment unic, ci este integrat într-o perioadă mai mare de timp, când devin vizibile modele comportamentale și stiluri manageriale, iar efectele unui comportament sau altul pot fi văzute în perspectiva efectelor instituționale produse.

Bibliografie:

Normele metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, aprobate prin OMFP nr.1719/2005

ATELIERUL DE TEATRU

Prof. Emilia ȘERBAN
Școala Gimnazială „Eugen Ionescu” Slatina

În zilele noastre teatrul își are locul lui distinct în industria spectacolului și se adresează tuturor vârstelor: teatrul de păpuși pentru cei mici, teatrul de revistă pentru iubitorii de teatru și muzică, teatrul școlar pentru elevi, teatrul absurdului pentru publicul adult, etc. Protagonistii spectacolului de teatru sunt, în mod evident, actorii, cei care transmit emoția și mesajul teatrale, care interacționează cu spectatorii. Însă reușita unui spectacol de teatru stă în munca de echipă a tuturor celor care conlucrează la realizarea spectacolului: regizori, scenariști, scenografi, costumieri, recuzitori, cabinieri, machiori, mașiniști, maestrul de lumini, specialiști în sonorizare etc. Cunoașterea acestui univers teatral de către elevi se poate realiza printr-o discuție sau printr-o vizită la un teatru sau mai bine zis în culisele unui teatru sau prin organizarea unui atelier de teatru, unul dintre scopuri ar putea fi orientarea școlară și profesională a elevilor.

În ultimii ani am organizat mai multe ateliere de teatru prin care am dorit ca elevii să se familiarizeze cu minunata lume a artei dramatice. Activitatea a debutat cu o conversație pe tema teatrului. Pot fi folosite o serie de întrebări cum ar fi:

„Ce este teatrul?”

„Ați văzut vreodată o piesă de teatru?”

„Ce v-a plăcut cel mai mult?”

„Cum era sala de teatru?”

„Cât de des mergeți la teatru?”

„Cu cine mergeți, de obicei, la teatru?”

„Ce piese de teatru ați văzut până acum?”

„Vă plac tragediile sau comediile?”

„Din literatura română ce autori de teatru cunoașteți?”

„Dar din literatura universală?”

Ca elemente declanșatoare putem utiliza imagini sugestive, afișe de teatru, înregistrări video ale unor reprezentații teatrale, cărți și orice altceva care ar putea să creeze atmosfera specifică și să-i determine pe elevi să împărtășească din experiența lor de viață.

Momentul următor este lecturarea unui fragment dintr-o piesă de teatru care să le dea prilejul elevilor să se familiarizeze cu genul dramatic prin descoperirea structurii unei scrieri teatrale, și însușirea vocabularului specific: piesă, tragedie, comedie, tragicomedie, vodevil, personaj, scenă, act, didascalii, dialog, monolog, pantomimă, momentele acțiunii, limbaj verbal/ non-verbal etc. Textul trebuie ales în funcție de vârsta elevilor, experiența lor de viață, temele care ar putea să-i intereseze. Fragmentul ales dramatic trebuie să fie accesibil înțelegerii elevilor, lipsit de cuvinte vulgare sau scene obscene.

Elevii vor observa mai întâi global textul pentru a identifica: titlul și autorul, numele personajelor, actul/ scena, dialog/ monolog, ș.a. Apoi câțiva elevi vor citi expresiv fragmentul, trebuind totodată să țină cont și de indicațiile scenice pe care le-ar putea citi profesorul sau un alt elev. După lectură se va discuta despre temă, mesaj, tipuri de limbaj.

Al treilea moment are drept scop punerea în scenă a fragmentului. Elevii se vor împărți în mai multe grupe: actori și regizori, costumieri, scenografi, sonorizare, afiș de teatru. Grupele vor primi foi de flipchart și carioci. Grupa actorilor și regizorilor va relua lectura fragmentului și va discuta despre modalitățile de punere în scenă care ar fi adecvate textului. Grupa costumierilor va gândi costumele și accesoriile pe care le vor purta actorii, aceste idei fiind desenate pe foaia de flipchart. Grupa scenografilor va imagina modul sau modurile în care va fi aranjată scena. Grupa sonorizare va căuta pe Internet muzica sau sunetele adecvate textului și va stabili și momentele în care acestea vor fi introduse. Grupa afiș de teatru va face o schiță a acestuia. Profesorul poate participa activ la discuțiile elevilor, le poate răspunde la întrebări, dându-le explicații, sfaturi, idei. Tot profesorul este cel care stabilește timpul necesar realizării sarcinilor în funcție de mărimea și complexitatea textului, acesta putându-se prelungi sau scurta în funcție de situație.

Ultimul moment al atelierului este prezentarea produselor finale ale fiecărei grupe. Grupa actorilor și regizorilor va fi ultima care va prezenta, fiind precedată de celelalte grupe într-o ordine prestabilită sau aleatoare. Fiecare grupă își prezintă ideile, celelalte grupe putând interveni cu comentarii sau sugestii. Regizorii își pot exprima acordul sau dezacordul cu ideile propuse. Este binevenită și intervenția profesorului dacă este cazul. De recomandat ar fi ca intervențiile profesorului să fie cât mai puține pentru a da posibilitatea elevilor de a-și spune opinia și de a interacționa cât mai mult.

În cazul în care profesorul alege o piesă de teatru deja pusă în scenă de o trupă de teatru profesionistă, s-ar putea organiza și o continuare a atelierului de teatru, respectiv o vizionare a piesei de teatru urmată de o dezbatere în care elevii să discute despre viziunea creatoare ce a stat la baza producției profesionale și diferențele dintre viziunea profesionistă și viziunea echipelor ce au participat la atelierul de teatru.

Atelierul sau Workshop-ul de teatru poate fi un exemplu de activitate extrașcolară care ar putea fi pusă în practică în cadrul programelor de activități extrașcolare din „Școala Altfel” sau „Săptămâna Verde”. Este o activitate care implică participarea elevilor și care le pune în valoare abilitățile și competențele. Este o activitate plăcută de către elevi care îi ajută să se cunoască mai bine, să interacționeze cu ceilalți pentru realizarea unei sarcini de lucru, îi determină să ia decizii pentru rezolvarea unei probleme, le formează abilități de viață în care spiritul de echipă este cheia reușitei activității.

Webografie:

https://www.academia.edu/27408829/Teatrul_activitate_extracurricular%C4%83

<https://transcena.ro/educatie-si-formare-repere/>

MORALITATEA - TEMA FUNDAMENTALĂ A PROVERBELOR

Studiu de specialitate

Prof. Manolache Elena Emanuela
Liceul Economic „Petre S. Aurelian” Slatina

Cultura unui popor este întotdeauna tributară, în sens benefic, elementelor fundamentale care îi marchează devenirea istorică și de aceea expresia *Omul este ceea ce manancă* poate fi extrapolată și asupra culturii populare, cu întreaga diversitate a formelor ei de exprimare.

Apropiindu-ne de tezaurul maximelor și proverbelor românești, adunate și publicate în culegeri de marii iubitori de folclor în ultimele două veacuri, este limpede că pe lângă experiența milenară, proprie popoarelor cu o istorie îndelungată, Biblia și învățătura creștină în general, sunt puternice izvoare de inspirație. Iată câteva exemple: *Mai bine bârna din ochiul tău să o scoți, decât gunoiul din ochiul fratelui tău; Ceea ce vreți să vă faceți vouă oamenii, faceți și voi lor;; Nu arunca mărgăritarul înaintea porcilor; Cine dă săracilor împrumut pe Dumnezeu; Gol ai venit, gol te duci, cu tine d-aici nimic nu duci, Un câine viu face mai mult decât un leu mort ș.a.*

Proverbele românești, care spre deosebire de celelalte genuri ale literaturii populare ca: poveștile, cântecele, doinele, bocetele, baladele, descântecele, orațiile de nuntă ș.a., genul paremiologic, a făcut corp comun cu ființa graiului popular, componentele sale fiind revărsate în masa vocabularului. Proverb este o expresie înțeleaptă, filosofică sau didactică, care merge din om în om. Se propagă mai ales prin viu grai și este anonim. Nu este vorba cutăruia sau a cutăruia, al cărui nume se pomenește, a cutărui înțelept sau a cutărui filosof ci într-adevăr, cum și scrie Pann: *Vorba ăluia*, oricine ar fi el, indiferent de unde se naște și de unde vine, care este obârșia, cum s-a dezvoltat în cursul vremurilor; când ajunge proverb, toate acestea sunt de mult șterse. Singurul semn caracteristic este nuanța populară, căci proverbul reprezintă mentalitatea, modul de a vedea și de a înțelege al poporului la care se găsește și unde se întrebuințează.

În conținutul variat al creațiilor populare, o preocupare fundamentală este moralitatea. Omul moral apare, în concepția poporului, ca împlinire a destinului individual, premisă a armoniei sociale. Credincioșii au o morală simplă, pozitivă, o cumințenie înăscută, o cumsecădenie deasupra oricărui reproș, o omenie recunoscută. Virtuțile sunt practicate din convingere, păcatele sunt excepții condamnabile. O întreagă literatură folclorică scoate în evidență virtuțile și condamnă patimile, în expresii lapidare și memorabile, adeseori gnomice.

Înțelepciunea poporului a exprimat în termeni potriviți legătura strânsă dintre elementul moral și cel religios, subliniată de multe ori în cartea biblică. Cine și-a pierdut simțul moral al bunei viețuiri cu semenii, acela și l-a pierdut și pe cel religios, al legăturii cu Dumnezeu: *Cine de oameni nu se rușinează, nici de Dumnezeu nu se înfricoșează*. Morala Proverbelor se întemeiază pe virtutea înțelepciunii: izvorul și încununarea celorlalte virtuți. Frica de Dumnezeu, smerenia, răbdarea, stăpânirea de sine sunt caracteristici ale omului înțelept.

În proverbele noastre, înțelept este considerat cel ce știe să aleagă mijloacele cele mai potrivite pentru atingerea scopului urmărit, deci concepția pune în evidență inteligența practică și cultura: *Omul învățat are stea în frunte, Înțeleptul învață din pățania altora, nesocotitul din a sa, Omul înțelept face ce poate, nu ce vrea*.

Dacă peste tot este elogiată cumpătarea, stăpânirea de sine ca virtute ce onorează pe om și-i cultivă adevărata demnitate, în schimb neînfrânarea, îmbrăcând formele diferitelor păcate este condamnată, subliniindu-se neajunsurile. Mânia reprezintă un pericol pentru viața socială deoarece, ieșindu-și din fire, cel mânios își pierde echilibrul sufletească și săvârșește fapte rele. (*Cel târziu la mânie e mai mare decât un viteaz. Iuțea la mânie, cade în nebunie. Mânia e bine să apuie odată cu soarele.*)

Între plăgile care distrug viața credincioșilor mândria și lăcomia sunt păcate capitale, ce provoacă multă tulburare celor ce sunt stăpâniți de ele. Mândria este dușmanul înțelepciunii, căci: *Dacă vine mândria va veni și ocara, iar înțelepciunea este cu cei smeriți.*

Tot înțelepciunea populară a observat că lenea, ca orice păcat, îndepărtează pe om de Dumnezeu: *Cine-n lene se târăște, Dumnezeu îl părăsește. Trândăvia e mama tuturor răutăților.* În proverbele noastre, lenea este ironizată, accentuându-se șirul de neajunsuri pe care-l atrage după sine: sărăcia, pierderea respectului semenilor, căderea într-o stare de toropeală, de letargie morală. (*Lenea e cucoană mare care n-are de mâncare. Lenea e la om ca rugina la fier. Lenea face pe bogatul a i se urî și pe săracul în nevoi a se târî. Lenea pierde vremea. Leneșul cată de lucru dar nu dorește să-l gasească.*)

Morala socială a proverbelor are drept pietre de temelie iubirea și dreptatea. Pentru ca o colectivitate să propășească și să-și atingă scopul este necesară o desfășurare a celor mai bune și mai drepte raporturi sociale. Toate îndemnulile moral-sociale au ca scop facerea de bine celui ce are nevoie, când ai puțină să-l ajuți. (*Binele ce-l faci la oricine, și-l întoarce vremea care vine. Binele cu bine se răsplătește. Fapta bună nu moare niciodată. Lasă câinii să te latre, numai bine să știi face.*)

În proverbele noastre, facerea de bine, dragostea față de om au fost unite într-o virtute ce poartă un nume plin de sensuri: *omenia*. A fi *om de omenie* înseamnă a vedea în cei de lângă tine purtătorii acelorași aspirații, a-i sprijini în împlinirea lor, *a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși.* (*Omenia, omenie cere și cinstea, cinste. Omenia este mai scumpă ca avuția. Cine pe altul omeneste, pe sine se cinstește.*)

Expresie a umanismului creștin, răspunsul dat răului prin bine, constituie adevărata noblețe a omului, împlinirea chemării sale la asemănarea cu Dumnezeu care „aduce ploaie și pentru cei drepti și pentru cei păcătoși”. (*Cine îți zvârle o piatră, zvârle-i o pâine. Dușmanul cel mai rău cu pâine și-l câștigă. Dușmanului să-i dai pâine și sare.*)

Proverbele cuprind o morală religioasă în care sentințele privitoare la datoriile omului față de Dumnezeu ocupă un loc deosebit, conțin învățături adânci și la loc de frunte se situează *frica de Dumnezeu*, începutul înțelepciunii. Această temere de Dumnezeu nu trebuie să fie frica sclavului, ci este o stare complexă în care se împletesc respectul, devotamentul, ascultarea, supunerea, iubirea. Acestea aduc omului viața și puterea de a se elibera de lanțurile morții spirituale.

BIBLIOGRAFIE:

- Bârlea, Ovidiu (1981, 1983). *Folclorul românesc* (două volume), Editura Minerva, București
- Călinescu, George (1964). *Arta literară în folclor, în Istoria literaturii române*, Editura Academiei, București
- Ciuchindel, C. (1990). *Folclor vechi românesc*, Editura Minerva, 1990
- Chițimia, Ion Constantin, *Folclorul românesc în perspectivă comparată*, Editura Minerva, 1971

PREDAREA, ÎNVĂȚAREA, EVALUAREA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Doctorand, profesor pentru învățământul primar,

BUZEA Mariana

Predarea, învățarea și evaluarea sunt acțiuni de bază ale procesului de învățământ. Procesul de învățământ este o activitate de cucerire și asimilare de către elevi a bazelor științelor, sub îndrumarea profesorului. Este vorba de cooperarea dintre elevi și profesor în efortul comun de instruire și autoinstruire. Noțiunea prin care exprimăm activitatea desfășurată de profesor în procesul de învățământ, în clasă, este de predare, iar noțiunea prin care denumim tipul specific de activitate desfășurată de elevi este cea de învățare. Procesul de învățământ este eficient numai atunci când cele trei activități fundamentale ale sale, predarea, învățarea și evaluarea, formează o unitate organică, atunci când activitatea comună a celor doi agenți asigură dezvoltarea treptată a elevilor, realizând obiectivele educaționale propuse. Procesul de învățământ este, în esență, un proces de comunicare. Dialogul permanent care se produce în clasă între profesor și elevi - uneori în mod expres (comunicare verbală), alteori în mod tacit (comunicare nonverbală) - face ca predarea, învățarea și evaluarea să funcționeze în mod unitar ca o comunicare pedagogică, continuă. Aceasta a condus la necesitatea de a le exprima împreună, prin sintagma predare- învățare, care se încheie cu evaluarea. În ceea ce privește învățarea - de multe ori și evaluarea, acestea pot avea loc și independent de predare. Elevul învață (se autoinstruiește) și-și autoevaluează rezultatele și în afara lecției. De regulă, activitatea de învățare se începe și se realizează în clasă, se completează acasă prin studiu individual și apoi se evaluează și se continuă în clasă. Caracteristicile generale ale procesului de învățământ (interacțiunea, subiect-obiect, unitatea formativ-informativă, autoreglarea prin circuite de conexiune inversă externă și internă) și dimensiunile acestuia (funcțională, structurală, operațională) sunt reflectate la nivelul activității de predare- învățare-evaluare. Evoluția gândirii didactice marchează modul de abordare a procesului de învățământ din perspectiva rolului acordat celor trei acțiuni: predarea, învățarea, evaluarea.

Faptul că profesorul va fi mai interesat de studiul elevului, de îmbunătățirea muncii acestuia, îi va conferi mult mai multe șanse să ridice nivelul calitativ al întregului proces de învățământ, decât atunci când se abordau problemele mai mult din unghiul său de vedere, adică al predării. "Problema principală a învățământului este problema învățării" - subliniază didactica modernă. Acestea trebuie - prin urmare - să se acorde prioritate, fapt ce atrage după sine numeroase schimbări în modul de a concepe și organiza practic procesul predării și învățării.

Predarea reprezintă acțiunea cadrului didactic de transmitere a cunoștințelor la nivelul unui model de comunicare unidirecțional, dar aflat în concordanță cu anumite cerințe metodologice, care condiționează învățarea - în general, învățarea școlară - în mod special. Predarea a fost cunoscută și interpretată în didactica tradițională ca activitate a profesorului, care constă în transmiterea cunoștințelor către elevi. De aceea în vorbirea obișnuită se utilizează termeni ca : " am predat o lecție despre ..." sau "le-am predat elevilor despre ..."

În accepția învățământului modern predarea este o noțiune cu un conținut mult mai bogat, ea cuprinzând tot sistemul de acțiuni desfășurate de profesor în cadrul lecției, care-și extind influențele și

dincolo de lecție, prin care acesta organizează, conduce și îndrumă activitatea de învățare a elevilor. Predarea implică, în esență, procesul de formare a elevilor în cadrul instruirii. Profesorul nu este numai o sursă de informare a elevilor el este, în același timp, specialistul care știe să trateze această informație, s-o prelucereze astfel încât s-o adapteze la sistemul de gândire al celor ce învață, s-o facă asimilată. Mai mult, profesorul este cel care selecționează și ordonează informațiile în optica sporirii eficienței lor formative. El asigură condițiile necesare pentru ca sursele de informații și modalitățile de difuzare a lor să funcționeze la modul optim.

Învățarea ne apare ca schimbare, modificare stabile în comportamentul individual atribuită experienței trăite activ de subiect, ca răspuns la influențele mediului. Enciclopedia britanică definește învățarea astfel: “o modificare continuă, relativă a comportamentului, fundamentată pe experiența anterioară”.

Vâgoțski afirmă că învățarea reprezintă ”toate schimbările comportamentului interior sau exterior, rezultate din experiență”. Skinner consideră că învățarea înseamnă “formarea comportamentului nou”.

Gagne definește învățarea astfel: ”modificare a dispoziției sau capacității umane, ce poate fi menținută și care nu poate fi atribuită procesului de creștere; modificarea denumită învățare se manifestă ca o modificare a comportamentului”.

Pentru ca activitatea didactică să urmeze un demers care să garanteze reușita, trebuie acordată o grijă deosebită conceperii secvențelor de instruire, urmărind conjugarea firească a elementelor de predare cu cele de învățare, încheiate cu evaluarea.

Învățătorul îi îndrumă și-i conduce pe elevi la diverse surse de informare, odată cu achiziționarea noilor cunoștințe învățându-și tehnicile de dobândire a acestora, de investigare și descoperire a lor. Educatorul elaborează o strategie didactică, un program de acțiune cu obiective precise în care prefigurează comportamentul care urmează să ajungă elevii prin parcurgerea fiecărei secvențe de instruire și a lecției întregi. În programul de acțiuni pentru realizarea obiectivelor el are în vedere: clarificarea și precizarea performanțelor care vor fi realizate (ce vor ști, ce vor simți și ce vor putea face elevii în finalul acțiunii desfășurate); gradarea progresivă a sarcinilor (dozarea cunoștințelor ierarhizarea dificultăților); stimularea intereselor de cunoaștere ale elevilor; evaluarea rezultatelor pentru stabilirea eficienței pe care a avut-o activitatea respectivă și pentru reglarea în continuare a acțiunii de instruire. Un loc important în obținerea rezultatelor școlare îl ocupă personalitatea educatorului. De gradul lui de pregătire, de tactul pedagogic, de umanismul și dragostea lui față de copii, de modul cum se pregătește, dirijează și evaluează activitatea instructiv – educativă etc., depind în bună măsură rezultatele la învățătură ale elevilor.

Bibliografie :

1. http://www.e-scoala.ro/psihologie/evaluarea_predarea_invatarea.html

2. <http://costeldinu2011.blogspot.ro/2011/10/rolul-triadei-predare-invatare-evaluare.html>

3. [http://www.scribd.com/doc/57820673/Evaluarea-in-Invatamantul-Primar-LIDIA-](http://www.scribd.com/doc/57820673/Evaluarea-in-Invatamantul-Primar-LIDIA-FLORENTINA-PESCARU-2010)

FLORENTINA-PESCARU-2010

4. http://www.dppd.ro/pedagogie/208instruireacarelatie_Cerghit.pdf

5.Cerghit, Ioan, Vlasceanu, Lazar,Curs de pedagogie,Editura Universitatii, București, 1988

DESPRE RECEPTAREA-ÎNVĂȚAREA MESAJULUI LITERAR ORAL ÎN ÎNVĂȚĂMANTUL PRIMAR, LA LITERATURE ROMANĂ

Florea Veronica Alina

Doctorand, Universitatea Pedagogică de stat „Ion Creangă”

În mediul receptării - învățării mesajului literar oral, elevul parcurge șase nivele: angajare, responsabilitate, independență, confidență, maturitate, participare la construire [2, p.18].

Unul din rolurile profesorului în receptarea - învățarea mesajului literar oral este “grija” pentru dezvoltarea propriului stil de învățare al elevului. Elevii percep informația în diferite feluri. După E. Grigore, C. Macri, stilul de învățare reprezintă modalitatea preferată de receptare, prelucrare, stocare și reactualizare a informației și se formează prin educație [1, p.74].

Conform teoriei inteligențelor multiple a lui H. Gardner, fiecare persoană are diferite tipuri de abilități. Tehnicile de predare moderne care și au temelia pe teoria inteligențelor multiple, utilizând exerciții. În receptarea - învățarea mesajului literar oral trebuie să luăm în considerare toate modurile în care elevii pot fi diferiți, determinăm stilurile de învățare, preferințele de percepție, tipurile de abilități și tipurile de inteligență pe care le posedă.

Cea mai mare problemă cu care se confruntă profesorii este cea a motivației, interesului elevilor pentru a cunoaște, acesta fiind de asemenea important profesorului [5,176p.] Motivația este o stare internă, care provoacă comportamentul elevului; motivația reprezintă ansamblul factorilor dinamici caracterizând comportamentul unui elev; motivația are un caracter de catalizator energetic, dar și de direcționare a acestuia; motivația învățării se focusează pe totalitatea factorilor care îl mobilizează pe elev la realizarea acțiunilor educaționale.

Motivația elevilor care participă la procesul de receptare - învățare poate fi diferită. Din perspectiva behavioristă, sursa motivației sunt consecințele comportamentelor anterioare; din perspectiva cognitivă sursa motivației este sursa internă (schemele), din perspectiva constructivistă, sursa motivației este curiozitatea elevului, capacitatea lui de control asupra mediului lingvistic [3, p.146]. Am identificat un număr semnificativ de factori pentru a crește motivația elevilor:

- dinamizarea continuă a elevilor;
- fixarea unor obiective pe termen scurt;
- stimularea descoperirii, explorării, curiozității, participării active;
- înțelegerea nevoilor, trebuințelor personale ale fiecărui elev;
- stilul didactic al profesorului;
- cultura organizațională a instituției de învățământ (un orar și programe educativ flexibil);
- familia și atitudinea părinților

Performanța joacă un rol deosebit în procesul de motivație, care este o consecință motivației. Performanța este rezultatul produsului dintre abilități, motivație și rolul social al elevului în colectiv. Prin urmare, putem aplica următoarele strategii de motivare a elevilor în procesul de receptare - învățare a mesajului literar oral:

- evaluarea trebuințelor celor care învață;

- dezvoltarea impulsului cognitiv;
- captarea interesului;
- folosirea competiției;
- tehnica întrebărilor succesive și a discrepantei cognitive;
- cultivarea unei altitudini pozitive față de propria activitate de învățare;
- utilizarea strategiilor didactice interactive;
- valorificarea tuturor resurselor cognitive, metacognitive, afective și acționale de care dispun elevii.

Procesul de receptare - învățare a mesajului literar oral plasează profesorul într-o poziție multidimensională care necesită un set bine conturat de cunoștințe și competențe. Organizarea contextului de receptare – învățare a mesajului literar oral are două extreme: una depinde de modificările ce țin în exclusivitate de rolul profesorului și maniera lui de gestionare a acestui proces și a doua extremă ține de modificările planificării strategice, și anume în ce măsură sunt acceptate revendicările didactice ale profesorului.

Așadar, rolul profesorului este trecerea de la statutul de furnizor al cunoștințelor la co-participant al procesului de livrare a cunoștințelor, plasând o parte de responsabilitate pe umerii elevilor, transformându-i în “căutători” activi de cunoștințe. Un alt aspect, care trebuie schimbat în mediul ciclului primar este înlocuirea prelegerilor cu metode de învățare activă. Chiar dacă se pot introduce diverse tehnici de lucru de implicare a elevilor în activitate, totuși acesta rămâne a fi o abordare pasivă, când elevul este un subiect receptor. Un alt rol al profesorului este integrarea programelor de învățare ritm propriu. Profesorul organizează situațiile de învățare în așa fel încât să se realizeze sarcinile didactice într-o perioadă de timp rezonabilă. Un alt rol este de a organiza cooperarea în situații de grup. [4, p.16].

BIBLIOGRAFIE:

1. Grigore E., Macri C., *Stiluri de predare, stiluri de învățare*, Ed.Didactică și Pedagogică, București, p.74
2. Guțu Vl., *Educația centrată pe cel ce învață*. Ghid metodologic. Chișinău CEP/USM, 2009, p.18
3. Negovan V. *Psihologia învățării*. București: Editura Universitară, 2007, p.146
4. Potolea D., Manolescu M., *Teoria și practica evaluării educaționale. Ministerul Educației și Cercetării. Proiectul pentru învățământul rural*, 2005, 245 p
5. L. S. Vygotsky, *Mind in Society: Development of Higher Psychological Processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press, 1980, 176p.

LES STRUCTURES DU LANGUAGE EN CLASSE DE FLE ÉTUDE

Prof. Gagiu Magdalena-Lucia

Colegiul National „Radu Greceanu” Slatina, Olt

«La langue est un produit culturel, une œuvre du groupe socioculturel.» (Vygotski) L'enfant qui grandit dans une culture, s'approprie la structure de sa langue, avec ses concepts, c'est à dire les rapports qu'elle établit le mot et l'idée. Il communique et interagit avec son entourage grâce à cet outil que constitue la langue. La langue est donc médiatrice et en étant apprise, maîtrisée, elle offre ses caractéristiques à la pensée. On pense avec cette langue et avec ses concepts, avec le rapport qu'elle établit entre le lexique et l'idée qu'il exprime, avec l'univers symbolique qu'elle sous-tend. Le français comme langue étrangère suppose une démarche d'enseignement à l'école et il y a un écart entre le contexte naturel pour les locuteurs natifs où la langue est véritablement utilisée et le contexte formel celui où la langue est étudiée.

L'acquisition des actes langagiers, les contextes formels et naturels qui exposent à la langue à l'étude, les concepts, de l'accommodation, l'exploitation des documents authentiques dont certains sont sonores, les diverses notions de compétences langagières à développer sont essentiels pour l'apprentissage du français comme langue étrangère. Très difficiles à saisir lorsqu'on débute l'apprentissage d'une langue, les expressions imagées donnent du relief aux mots et permettent, d'asseoir une idée ou une opinion souvent bien tranchée. Quelque part entre les métaphores, les hyperboles et les 60 litotes, les expressions idiomatiques viennent appuyer la diversité linguistique. Le moins que l'on puisse dire c'est que le français ne manque pas de style.

Une expression idiomatique est une phrase „clef en main”, une construction linguistique prête à l'emploi qui porte un sens très précis à condition de ne pas se focaliser sur les mots qui la compose. Les mots qui constituent une expression idiomatique ne doivent pas être pris au premier degré, car c'est bien l'ensemble de la phrase qui est porteur de sens.

La langue française n'est pas la seule à manier les expressions idiomatiques dans son usage quotidien mais ces expressions comptent parmi les usages linguistiques les plus difficiles à assimiler lorsqu'on se lance dans l'apprentissage d'une langue. Le meilleur moyen de les apprendre est de vivre ou de voyager quelque temps dans un pays qui utilise le français ou de travailler avec les dictionnaires. Les expressions idiomatiques donnent de la couleur dans une langue. Elles permettent de se faire des images mentales. Il est important de les aborder en contexte afin de faire découvrir quand une expression précise s'utilise, le sens qu'elle a et les images qu'elle provoque. Voici quelques exemples : • avoir de l'esprit comme quatre (être intelligent, avoir beaucoup d'humour) Paul m'amuse vraiment avec ses blagues il a de l'esprit comme quatre. • rouler sa bosse (voyager beaucoup) Sa mère est diplomate et par le biais de son métier, elle a roulé sa bosse partout. • être blanc comme neige (être innocent) 61 La cour

l'a proclamé blanc comme neige. • faire boule de neige (grossir continuellement) Les rumeurs font boule de neige. • mordre la poussière (échouer) Le jeune patineur a mordu la poussière lors de la compétition nationale. • perdre la carte (perdre la tête) Il a vraiment perdu la carte depuis le départ de son amie. • aller droit au cœur (toucher, émouvoir) Ton geste me va droit au cœur. • rire à gorge déployée (rire très fort) Elle rit de ta blague à gorge déployée. • avoir un verre dans le nez (avoir bu) Si tu as un verre dans le nez demande à quelqu'un d'autre de conduire ta voiture. • être bon comme la romaine (être d'une gentillesse un peu naïve, être menacé d'une situation désagréable) Cette fois on est bon comme la romaine! • se faire porter pâle (être absent pour cause de maladie) Si tu veux pas te lever, fais-toi porter pâle. • amasser un pactole (accumuler les richesses) Toute sa vie il s'est sacrifié pour amasser un pactole. L'utilisation de ces expressions ajoute à la variété et au métissage linguistique. Elle donne à l'apprenant un pouvoir d'action en se penchant sur une autre façon de transmettre un message. C'est une façon de s'exprimer à la fois populaire, familière, amusante, insolite, imagée, innovatrice. Pour que les expressions idiomatiques et les expressions figées soient utilisées et valorisées par l'apprenant il importe de les mettre à profit en contexte de communication. Un apprentissage 62 pour une application dynamique et pertinente passe avant tout par une utilisation appropriée en contexte et au quotidien de la part de l'enseignant lors de ses interventions et conversations avec les élèves. Il importe aussi de relever ces expressions dans les textes lus ou entendus, afin d'en dégager le sens (par déduction, analogie, en s'amusant à les traduire), de faire connaître et mettre à profit des proverbes et d'autres expressions connues, d'amener les élèves à reconnaître que les expressions ne sont pas forcément les mêmes d'une culture francophone à l'autre et constituent parfois des régionalismes. Dans un sens large, les expressions idiomatiques ou „imágenes” représentent des locutions rattachées à une langue et à une culture, n'ayant que très rarement d'équivalent littéral dans une autre langue.

Bibliographie :

- „Les locutions françaises”, Giraud Pierre, 1961, Paris
„Dictionnaire des expressions et locutions”, Rey, Alain, Chantreau, Sophie, 2003, Paris Dictionnaires : Le Robert 2004, Paris Larousse 2017, Paris
„De la maîtrise en linguistique”, Chantal Giroux, oct, 2006, Québec
„Les expressions idiomatiques françaises les plus courantes”, Martin des Brest, Babel magazine, 2019, mars.

CORECTAREA TULBURĂRILOR DE LIMBAJ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

studiu de caz

Prof.înv.primar Efrimov Mirela Claudia
Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia, Olt

Pentru emiterea corectă a fiecărui sunet, se realizează o poziție specifică a elementelor aparatului fonoarticulator cu mișcări sincron, dar și cu participarea corespunzătoare a respirației, iar abaterea de la acestea, din anumite motive, determină distorsiunea pronunției.

În corectarea tulburărilor de pronunție, se aplică, la început, o serie de metode cu caracter general, în funcție de gravitatea tulburării. Acestea urmăresc să pregătească atât organic, funcțional, cât și psihologic subiectul și să ușureze aplicarea metodelor și procedurilor logopedice individualizate, în funcție de caz și de natura tulburării. Spre deosebire de adulți, la care se acționează nemijlocit asupra tulburărilor de pronunție, la copiii de o anumită vârstă, acțiunea este mijlocită prin dezvoltarea limbajului, în general.

În această cercetare am pornit de la ipoteza că frecvența tulburărilor de limbaj este mai mare în cazul școlărilor al căror limbaj nu a fost educat anterior școlarității, adică în familie sau în preșcolaritate.

Mi-am propus următoarele obiective: să pun în evidență frecvența tulburărilor de limbaj la elevii din clasele I-II; să pun în evidență relația dintre tulburările limbajului oral și ale celui citit-scris; să analizez efectele acestora reflectate în rezultatele școlare obținute de către elevii cu tulburări de limbaj.

Eșantionul pe care am lucrat a fost format dintr-un număr de 34 de elevi (7-9 ani) din cadrul școlii.

La clasa I – 18 elevi (12 fete, 6 băieți)

La clasa a II-a – 16 elevi (7 fete, 9 băieți)

Descrierea metodelor utilizate:

Observația – folosirea ei presupune: elaborarea prealabilă a unui plan de observație, datele observației să fie consemnate imediat, crearea condițiilor pentru a nu altera desfășurarea naturală a fenomenelor observate.

Analiza produselor activității și a cercetării documentelor – se analizează diferite produse ale activității elevilor cu scopul relevării unor trăsături ale personalității acestora, dar și unele aspecte ale produsului de educație.

Metoda convorbirii – constă într-un dialog dintre cercetător și subiecții supuși investigației. Când dialogul se desfășoară în scris îmbracă forma anchetei. Se realizează pe baza unui plan și a unor întrebări dinainte elaborate. Dialogul trebuie să fie cât mai natural, cercetătorul să manifeste multă elasticitate.

Modul de aplicare al probelor – fiecare subiect a recitat poezii, a povestit diverse întâmplări, a cântat, a citit, a copiat texte, a alcătuit compuneri, toate acestea în condiții diferite.

Analiza rezultatelor

La clasa I am întâlnit următoarele tulburări de limbaj: două fete cu sigmatism, un băiat cu o formă ușoară de bâlbâială și doi băieți cu întârziere în dezvoltarea limbajului.

La clasa a II-a: trei cazuri cu forme ușoară de bâlbâială, 5 cazuri de dislalii, iar în tulburări dislexografice 6 cazuri.

Metode și procedee pentru corectarea tulburărilor de vorbire

Pentru corectarea dislaliilor am încercat să pronunțăm corect sunetele în cadrul cuvintelor și nu rostirea lor perfectă în afara acestora, deoarece pronunțarea diferă în funcție de poziția pe care o ocupă fiecare sunet în cuvânt. Am folosit imagini pentru intuirea obiectelor, copilul văzând imaginea, pronunță spontan denumirile.

Copilul își îmbogățește în mod implicit vocabularul cu acel cuvânt. În corectarea dislaliilor am folosit exerciții de pronunțare a sunetului inclus în cuvinte, de analiză și sinteză a cuvântului scris-citit, exerciții de formulare a propozițiilor după desene, din cuvinte date, povestirea unor întâmplări după desene sau din viața cotidiană.

BIBLIOGRAFIE:

1. Verza, E. (2000). Tratat de logopedie vol.1, Editura Fundației Humanitas
2. Avramescu, M.D. (2007). Defectologie și logopedie. București . Editura Fundației România de Mâine.

PREDAREA INTEGRATĂ A CUNOȘTIINȚELOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. înv. primar, Efrimov Mirela Claudia
Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia jud. Olt

Educația reprezintă axul principal al formării personalității umane. Platon afirmă că: „*nu este nimic mai dumnezeiesc decât educația, prin educație omul ajunge într-adevăr om*”. În această perioadă asistăm la dezvoltarea unei noi abordări educaționale, care determină organizarea și trăirea unor experiențe de învățare ținând seama de cerințele viitorului și de necesitatea producerii unor schimbări dorite în comportamentul copilului de astăzi.

Pentru ca elevii zilelor noastre să facă față solicitărilor lumii contemporane, trebuie să le formăm capacitatea de a realiza transferuri rapide și eficiente între discipline, de a colecta, sintetiza și de a pune la lucru împreună cunoștințele dobândite.

Copilul este autorul propriei lui învățări, iar sursa învățării lui o constituie diversitatea experiențelor cognitive, sociale, emoționale, fizice pe care le trăiește.

Abordarea integrată a curriculum-ului pune accentul pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și socială a elevilor.

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare și o anumită modalitate de organizare și planificare a instruirii ce produce o interrelaționare a disciplinelor, astfel încât să răspundă nevoilor de dezvoltare a elevilor.

Dimensiunea integrată a curriculum-ului presupune, atât relaționarea disciplinelor școlare cu scopul de a evita izolarea lor tradițională, cât și acțiunea de a asocia diferitele obiecte de studiu, din același domenii diverse într-una și aceeași planificare a învățării.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o acțiune în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor, îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților elevilor. Diferitele paradigme de integrare a curriculum-ului cu ample deschideri în planul predării integrate aduc transformări demersurilor de elaborare a strategiilor didactice.

Argumente ale predării integrate :

- Angajarea responsabilă a elevilor în procesul învățării;
- Încurajarea comunicării și a relațiilor interpersonale prin valorificarea valențelor formative ale sarcinilor de învățare în grup prin colaborare;
- Transformarea cadrului didactic în factor de sprijin, mediator, facilitator și diminuarea funcției sale de „furnizor de informații”.

Ioan Neacșu afirmă că „educatorii sunt solicitați astăzi, în mod continuu, să promoveze învățarea eficientă. Și nu orice învățare eficientă, ci una participativă, activă și creativă”. Metodele de predare ale profesorului pot fi convertite de către elevi în metode de învățare deoarece metodele de predare induc și învățarea.

Cadrului didactic îi revine rolul de a orienta spre folosirea celor mai eficiente căi și metode, indiferent dacă ele își au originea într-o alternativă pedagogică modernă sau în pedagogia tradițională. În același timp, cadrul didactic este cel care realizează integrarea, compatibilizarea conținuturilor și stabilește relevanța acestora în raport cu cerințele curriculare și așteptările comunității.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom, Iași;
2. Bocoș, M., Chiș, V., (2012), *Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru Învățământul primar*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;

JOCURI MATEMATICE FOLOSITE ÎN CADRUL ACTIVITĂȚILOR LA CLASA PREGĂTITOARE

Prof.înv.primar Popescu Gina
Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia jud. Olt

Dacă la vârsta preșcolară jocul reprezintă activitatea principală a copilului, la vârsta școlară mică jocul este o formă accesibilă și plăcută de învățare activă, participativă, stimulând în același timp inițiativa și creativitatea elevilor.

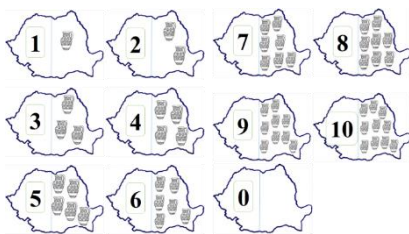
Matematica se învață cu plăcere dacă elevii mici, mai ales cei de la clasa pregătitoare, sunt implicați în diverse jocuri. Cei mai mulți copii reacționează pozitiv la învățarea care se face prin manipularea de obiecte și material ilustrativ. În cadrul unor jocuri matematice, utilizarea jetoanelor/cardurilor de către copii sprijină învățarea, iar culorile de pe aceste suporturi vizuale atrag atenția și favorizează memoria. Reușita unui joc didactic depinde foarte mult de materialele didactice utilizate în joc. Acestea trebuie să fie adecvate conținutului, variate și atractive, ușor de manevrat și să provină din mediul apropiat, familiar copiilor.

În cadrul activităților de *Matematică și explorarea mediului*, la clasa pregătitoare, vă propun utilizarea următoarelor jocuri matematice:

Joc: „Potrivește ulcioarele!”

Sarcina didactică: consolidarea numerației 0-10

Împărțiți în grupe, elevii hartă pe care se află numere naturale jumătăți de hartă pe care sunt ilustrate elementele mulțimilor ilustrate pe țării noastre, recunosc numerele de la asociind jetoanelor cu numere tot atâtea ulcioare cât indică numărul.

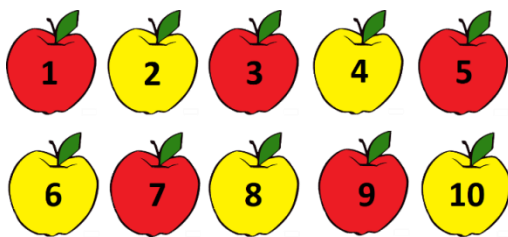

primesc jetoane cu jumătăți de de la 0 la 10 și jetoane cu „ulcioare”. Elevii numără jetoanele cu jumătăți din harta 0 la 10, apoi refac „hărțile” jetoanele pe care sunt ilustrate

Joc: „Mere roșii și

Sarcina didactică:
10, identificarea

Elevii trebuie să
descrescător numerele
fi ordonate numerele pare
elevii să grupeze jetoanele
sau impare.

galbene”

ordonarea numerelor de la 1 la
numerelor pare și impare
ordoneze crescător sau
scrise pe mere. De asemenea, pot
sau impare. O altă cerință ar fi ca
pe care sunt scrise numere pare

Abordarea matematicii în această manieră este accesibilă copiilor și răspunde intenției de a-i determina pe aceștia să „descopere” matematica trezindu-le interesul și atenția. Pentru ca activitatea să

aibă succes, trebuie prezentată într-un mod plăcut, jocurile trebuie demonstrate, iar copiii încurajați și apreciați pe parcursul desfășurării activității. Bine integrat în activitatea instructiv-educativă, jocul matematic îmbină utilul cu plăcutul. Astfel, matematica în joacă e mai ușor de înțeles și face învățarea mai ușoară.

BIBLIOGRAFIE:

- <https://edict.ro/jocul-didactic-matematic-mijloc-de-cultivare-a-creativitatii-elevilor-din-ciclul-primar/>

„ȘCOALA” EMOȚIILOR

Prof. înv. primar Ciucu Veronica
Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia jud. Olt

„Viața de familie este prima școală a emoțiilor” susține Daniel Goleman în „Inteligența emoțională”. Aici se învață recunoașterea atât a emoțiilor proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să ne alegem emoțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Această școală emoțională nu înseamnă doar ce spun părinții copiilor lor sau ce fac pentru ei; ea presupune de asemenea modelele oferite de părinți în ceea ce privește felul de a-și trata propriile emoții.

Copiii au devenit mai impulsivi și mai neascultători, mai îngrijorați și mai temători, mai singuri și mai triști, mai iritabili și mai violenți. Motivul acestei degradări a calităților esențiale ale caracterului ar fi, după Daniel Goleman faptul că aceștia cad pradă a două forțe care se dezlănțuie acum pe scena lumii: una economică și cealaltă tehnologică.

Generația actuală de părinți este nevoită să muncească mai mult și mai greu decât generația anterioară pentru a-și menține un standard de viață decent; nu că și-ar iubi mai puțin copiii, ci că au mai puțin timp liber pentru a-l petrece alături de ei. Părinții n-au avut niciodată atâta nevoie ca în prezent de învățături referitoare la educarea copiilor. Școala poate și trebuie să vină în întâmpinarea acestei nevoi a părinților. Pornind de la îndemnul lui Socrate: „Cunoaște-te pe tine însuși”, Daniel Goleman subliniază faptul că în inteligența emoțională este esențială conștientizarea propriilor sentimente în momentul în care apar.

„Alfabetizarea emoțională este la fel de importantă ca și învățarea matematicii și cititului”. Până acum trăsăturile de bază ale inteligenței emoționale s-au transmis firesc de la o generație la alta în jocurile cu alți copii, de la părinți, de la rude, de la vecini.

Învățătura nu se poate face izolat de sentimente. Noul punct de pornire în alfabetizarea emoțională la nivelul școlilor ar trebui să facă din emoții și din viața copilului în societate, o temă în sine, în loc de a apela la pârghiile disciplinare ocazionale ale consilierilor școlari sau ale biroului directorului.

Clasele primare sunt o perioadă în care copiii învață cum să-și facă prieteni și să-i păstreze, cum să împartă cu colegii lor ceea ce au, cum să reacționeze atunci când nu obțin ceea ce vor și o mulțime de alte aptitudini sociale și emoționale de mare importanță.

În familie, când familia stă seara în jurul mesei și discută politică, copilul va învăța politică. Dacă familia vorbește despre sentimente, copiii vor învăța să-și identifice și să-și exprime sentimentele. Când un părinte îi întrebă pe copii cum a fost la școală în ziua respectivă, este important să-i întrebe și ce au simțit în legătură cu ce s-a întâmplat.

La școală, jocul „Fețe zâmbitoare” poate fi folosit la sfârșitul unei lecții sau la finalul cursurilor. Copiii aleg fața care li se potrivește privind sentimentele trăite pe parcursul lecției sau zilei.

Învățând să comunicăm cu copiii, ne vom bucura împreună cu familiile acestora de o inteligență emoțională armonios dezvoltată.

În acest context, cadrele didactice au responsabilitatea, alături de familie, de a fi proactivi în crearea unui mediu bazat pe deschidere, onestitate și acceptare, pentru a veni în întâmpinarea unor personalități și temperamente diferite, bagaje culturale și familiale diverse.

BIBLIOGRAFIE

1. CECILIA SAS (coord.), Cunoașterea și dezvoltarea competenței emoționale, Editura Universității din Oradea, 2010
2. JEANNE SEGAL, Dezvoltarea inteligenței emoționale, Editura Teora, 2000
3. MIHAELA ROCO, Creativitatea și inteligența emoțională, Editura Polirom, Iași, 2001

EVALUAREA ÎNȚĂLĂ - COMPONENTĂ INTEGRANTĂ A PROCESULUI INSTRUCTIV- EDUCATIV

Prof. STOICA FLORICICA
Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia, Olt

Una din componentele esențiale ale procesului instructiv-educativ este evaluarea. ”Evaluarea este o examinare sistematică a valorii sau a caracteristicilor unui proces, a unui plan de acțiune (programe sau a unui obiect)” Wikipedia.

Evaluarea a fost integrată procesului de învățământ măsurând cantitatea și calitatea cunoștințelor dobândite la un moment dat, valoarea, performanțele, dar și eficiența acestora. Una dintre componentele esențiale ale evaluării este evaluarea inițială. Evaluarea inițială oferă atât cadrului didactic cât și elevului o reprezentare globală despre ansamblul de competențe care au fost sau au fost atinse într-o etapă anterioară. Fiind ansambluri structurate pe cunoștințe și deprinderi dobândite prin învățare, evaluarea inițială devine în acest context un element esențial, care are rolul de a regla și a forma în urma unor decizii realiste care să vizeze atât curriculumul cât și resursa umană.

Evaluarea inițială se realizează la începutul programului de instruire pentru a determina nivelul elevilor și face predicții asupra modului în care aceștia vor putea aborda o unitate didactică sau un program de instruire superior. Ea oferă cadrului didactic o imagine asupra situației existente la începutul programului de instruire pe care îl inițiază: potențialitatea copiilor și eventualele lacune care trebuie completate sau remediate. Informațiile dobândite astfel de către cadrul didactic, îi oferă acestuia posibilitatea de a-și planifica demersul didactic ulterior sau de a implementa programe de recuperare sau chiar remediere.

Importanța evaluării inițiale este subliniată de Ausubel care precizează că ”ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care le posedă elevul la plecare”. Pentru că evaluarea inițială să aibă rezultatele așteptate, este nevoie să se țină seama de tratarea diferențiată a elevilor, selecția riguroasă a conținuturilor învățării, utilizarea acelor metode și procedee didactice care să antreneze capacitățile intelectuale ale elevilor și alternarea formelor de învățare la clasă.

Evaluarea inițială, urmată de o evaluare de parcurs, constituie un instrument important în procesul instructiv educativ reglând astfel activitatea didactică în beneficiul elevului. Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia. Referitor la importanța evaluării inițiale Ausubel preciza: „Ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință”.

BIBLIOGRAFIE

1. Ausubel, P. D., Robinson, R. F.(1981) – „, Pedagogia secolului XX. Învățarea în școală”, București, EDP.;
2. Stoica, A., Evaluarea în învățământul primar. Descriptori de performanță, Editura Humanitas Educațional, București, 1998.

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

prof. înv. primar, Pufulete Jenica Lavinia
Liceul Teoretic „Dante Alighieri”, București

Managementul clasei de elevi poate fi considerat un management parțial, întrucât în acest plan predomină activitățile de predare- învățare- evaluare. Activitatea profesorului la clasă cuprinde nu numai operații de predare și de evaluare, ci presupune și culegerea de informații despre elevi, înțelegerea lecției, modalitatea de pregătire, de aici rezultând posibilitatea profesorului de a identifica mai multe opțiuni de intervenție și de luare a deciziilor.

Rolul profesorului nu se mai limitează doar la „a predă”, ci este necesar ca pe lângă competențele de predare - învățare – evaluare, să aibă și bune abilități manageriale la clasele de elevi.

Potrivit lui Liviu Antonesei (2002, p.116-117) educatorul poate deveni un model dacă suntem dispuși să acceptăm că profesia sa presupune manifestarea autentică a cinci tipuri de competențe:

- competență naturală - constând în pregătirea de specialitate și cultură generală;
- competență psihopedagogică - prin care se asigură calitatea de bun transmisor către beneficiarii educației;
- competență psiho-afectivă și de comunicare - incluzând caracteristici structurale ale personalității profesorului;
- competența morală;
- competență managerială - menită să asigure eficiența organizării și conducerii activităților, proceselor, colectivelor și instituțiilor educative.

Clasa de elevi este un grup, un colectiv, unde permanent se construiesc relații interumane de ordin emoțional-afectiv, dar sunt inerente și momentele de tensiune și de conflict.

În clase apar relații de intercomunicare pentru a răspunde nevoii elevilor de a se informa reciproc, de a face schimb de informații, de a schimba emoții, sentimente etc. Aceștia demonstrează nevoia psihologică de a cunoaște persoane noi, de a lega noi relații și de a avea afinități personale. Aici intervine rolul profesorului manager și anume, acela de a gestiona problemele relaționale dintre elevii de la clasă, de a înțelege modul în care aceste relații influențează colectivul. Gestionarea relațiilor și a interacțiunilor interpersonale în clasa de elevi determină stilul educațional pe care profesorul îl adoptă.

Stilul managerial pe care cadrul didactic îl adoptă la clasă, relațiile pe care le încurajează între elevi, calitatea comunicării, prezența motivației duc la dezvoltarea unui anumit climat educațional.

Profesorii pot și trebuie să influențeze pozitiv relațiile dintre elevii clasei sau ai școlii, iar acest lucru ține de calitatea lor de educatori și în același timp de formatori. Un climat favorabil pe care cadrul didactic îl poate realiza la clasă se poate face prin atingerea unor etape ca: inițierea și organizarea diverselor activități extrașcolare, de loisir, așezarea copiilor în bănci, medierea conflictelor dintre elevi și a diferitelor manifestări prin care să se ofere elevilor din diferite clase și generații posibilitatea de a se cunoaște mai bine.

Aceste aspecte pot duce la reducerea comportamentului perturbator, la aprecierea stimei de sine și va avea efecte benefice asupra rezultatelor școlare și a integrării elevilor în colectiv.

Bibliografie:

1. Antonesei, L., 2002. O introducere în pedagogie, Dimensiuni axiologice și transdisciplinare ale educației. Editura Polirom: Iași.
2. Cucuș C., 2002. Pedagogie. Editura Polirom: București.
3. Ionescu, M. & Chiș, V., 1992. Strategii de predare și învățare. Editura Științifică: București.
4. Iucu, R. B., 2000. Managementul și gestiunea clasei de elevi. Editura Polirom: Iași.
5. Jinga, I., 1993. Conducerea învățământului. Manual de management instrucțional. E.D.P.: București.

ȘCOALA INCLUZIVĂ

Prof. Tălăban Adrian
Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza”, Corabia

Școala are datoria de a asigura șanse egale tuturor elevilor. A asigura șanse egale elevilor înseamnă a asigura posibilități maxime de dezvoltare fiecăruia, în funcție de aptitudinile și interesele sale.

Educația incluzivă a devenit parte integrantă a educației pentru toți și constituie răspunsul școlii la nevoile ce decurg din diversitatea copiilor.

O școală incluzivă este o școală în mișcare. Incluziunea în educație presupune:

- Valorizarea egală a tuturor elevilor și a personalului;
 - Reducerea barierelor în învățare și participare pentru toți copiii/elevii/tinerii, nu doar pentru cei cu dizabilități sau cei etichetați ca având „nevoi educaționale speciale”;
 - Însușirea și valorificarea învățămintelor rezultate din încercările de depășire a barierelor de accesare a școlii și de participare din partea unor elevi;
 - Înțelegerea diferențelor dintre elevi ca resursă pentru procesul de învățare, nu ca o problemă ce trebuie depășită;
 - Recunoașterea dreptului elevilor la educație în propria lor comunitate;
 - Efectele incluziunii în cadrul educației sunt, în mod indiscutabil :
 - Aprecieră, valorizarea tuturor copiilor și a personalului în mod egal;
 - Regândirea/ restructurarea culturilor, politicilor și practicilor în școli, încât acestea să răspundă diversității populației școlare;
 - Identificarea și reducerea barierelor de învățare și participare, a tuturor elevilor;
 - Învățarea din încercările de a depăși barierele care împiedică anumiți copii să aibă acces și să participe activ la procesul de luare a deciziilor.

Trecând de la discuția asupra beneficiilor educației inclusive și a locului ei în cadrul politicilor generale privind incluziunea, este bine să accentuăm faptul că vorbim de un proces, și nu de un fapt. Această trecere a societății în general și a școlii în special către acceptarea diversității și educația incluzivă este un demers de lungă durată. Din acest motiv este important să privim și la mecanismele prin care acest proces este facilitat sau din contră, întâmpină rezistențe din partea actorilor câmpului social, politic, educațional.

Educația formală, nonformală și informal transformă individul dependent de familie, de societate, într-unul independent, care se bucură de autonomie. Valorile învățate în școală și în familie ar trebui să îndrume omul pe tot parcursul vieții. Un climat de armonie și bună înțelegere în școală este definitoriu. Un dezechilibru al școlii devine o problemă la nivelul societății.

S-a ajuns la concluzia că satisfacerea nevoilor educaționale și profesionale ale celor mai mulți copii nu se poate realiza în centre și școli speciale, care pot genera uneori și apariția unui sindrom discriminatoriu, segregational. Se face simțită nevoia ca școala publică să cuprindă o mai mare diversitate de elevi decât în prezent și să permită incluziunea (încorporarea) în sistemul de învățământ general a cât mai multor copii cu cerințe educaționale speciale.

O școală incluzivă este o școală democratică. Ea încearcă să realizeze respectul reciproc între membrii implicați și modurile lor diferite de experiență și viață.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mareș, T., Ivan, S., (2013) – Egalitatea de șanse în educație, dezvoltarea personală și integrare socială, Editura Universitară, București
2. Ungureanu, Dorel, Educația integrată și școala incluzivă, Editura de Vest, Timisoara, 2000
3. Vrasmas, Traian, Învățământul integrat și / sau incluziv pentru copiii cu cerințe educative speciale, Ed. Aramis, București, 2001.

BULLYING-UL – ASPECTE GENERALE

Prof. Tălăban Mioara
Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia, Olt

Bullying-ul este, prin definiție, un comportament cu valențe negative: agresivitate, excludere și luare în derâdere a cuiva, de batjocorire. Etimologia cuvântului „bullying” nu are un corespondent exact în limba română, însă poate fi asociat cu termenii de intimidare, terorizare, brutalizare. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală, ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumină proastă. Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în domeniul online - aceasta ramură fiind numită "cyberbullying", între țări etc. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului.

Bullying-ul este întâlnit mai ales în rândul copiilor de vârstă școlară, care implică un raport inegal de putere între persoanele implicate. Astfel de comportamente au caracter repetitiv și ambii copii implicați în proces pot suferi consecințe serioase și de lungă durată. De multe ori, agresorul adoptă violența ca ultimă posibilitate de defulare și exprimare, fiind la rândul său abuzat ori neglijat. Spre deosebire de comportamentele de violență, care apar spontan între copii, urmare a trăirii unor emoții intense (ex. furie, frustrare, teamă etc.) și dispar de îndată ce intensitatea trăirilor emoționale se diminuează, iar situațiile punctuale sunt rezolvate, comportamentele de bullying nu dispar de la sine.

Cauzele cele mai des întâlnite care determină astfel de comportamente ale agresorului pot fi lipsa de empatie, egocentrismul, orgoliul, superficialitatea relațiilor umane, și, mai ales, expunerea și preluarea unor modele de comportament similare. Problemele apărute sunt și oglinda dezechilibrului din familie. Familiile în care există violență oferă un mediu optim pentru formarea agresorilor. Copiii își copiază părinții, bunicii, rudele apropiate.

Părinții, de multe ori, își umilesc copiii și îi constrâng prin forță să facă anumite lucruri, considerând astfel că ei fac educație. Alții pun presiune pe copii simțind nevoia de a demonstra că sunt „cineva”. Îi determină astfel să devină agresori pentru a stârni admirația. Copilul trebuie să aibă o stimă de sine ridicată, consolidată permanent de părinți.

Concluzii:

1. Este datoria tuturor să identifice, raporteze și să oprească bullying-ul (elevi, profesori, părinți și autorități).
2. Bullying-ul poate fi oprit doar prin efortul colectiv.
3. Atât victima cât și bully-ul au nevoie de ajutor multidisciplinar: psihologic, școlar și familial. Victimele ar trebuie să fie ajutate să proceseze traumele emoționale și să își recapete încrederea în sine. Acest lucru se poate face dacă se simt în siguranță, atât la școală cât și acasă. Bully-ul ar trebui ajutat să înțeleagă de ce nu este acceptabil un astfel de comportament, dar și să aibă ocazia să discute despre propriile probleme.
4. Respectul reciproc ar trebui să existe, indiferent de rasă, religie, apartenență socială, abilități școlare, etc.

Respectându-ne reciproc vom trăi într-o lume mai bună!

BIBLIOGRAFIE:

1. Beldean-Galea, I.E., *Studiul calităților psihometrice ale unui chestionar de evaluare a fenomenului "bullying" la elevi* în Revista de Psihologie Aplicată, 12(1), pp.15-20, București, 2010.
2. Neamțu, C., *Devianța școlară – Ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor*, Ed.Polirom, Iași, 2003.

AVENTURĂ CU ERASMUS ÎNTR-UN ORAȘ DE VIS – OSLO

Niculescu Luiza și Luță Claudia
Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu" Slatina

Cum v-ați simți să petreceți 5 zile însoțite, să învățați o mulțime de lucruri interesante, toate aplicabile la clasă, aplicații digitale utile, să vă jucați jocuri interactive alături de colegi din 10 alte țări, dar să și vizitați fiordurile, portul, parcuri și monumente istorice din Oslo?

Dar, în afară de toate acestea am avut ocazia să călătorim cu mașina, avionul, trenul, autobuzul, cu vaporul, liftul, să ne descurcăm într-un oraș nou, timp în care ne-am cunoscut mai bine, am mai aflat din tainele Erasmus, am pus la cale proiecte de viitor și am vorbit despre cum vom implementa în activitățile noastre din școala și de la clasă tot ce am învățat.

Proiectul "Pași spre digitalizare" cu numărul 2023-1-RO01-KA121-SCH-000122028, pe care Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu" îl implementează în al doilea an de Acreditare Erasmus+, ne-a oferit posibilitatea de a participa la cursul "Digital Resources for Teachers", organizat în Oslo, capitala Norvegiei, furnizor Eruditus Language School din Elveția, trainer fiind doamna Felicia Dimulescu, compatrioată de-a noastră, și a fost unul de impact, cu multe informații despre resursele digitale.

La început ne-a impresionat faptul că am fost așteptați cu un pliant care avea fotografiile noastre pe el, dar și prezentarea școlilor de unde veneam. Eram o diversitate inedită: noi - din ciclul primar și gimnazial - învățătoare și profesoară de informatică, Ivone, din Germania reprezenta un liceu, Raul și Tania din Spania aveau copii din medii defavorizate – 5 copii fiind români, Yasemin din Turcia lucra cu toate categoriile de vârstă și era profesoară de engleză, Marijke – aproape nevăzătoare era profesoară în Belgia și preda la universitate. Mai erau colegi din Bulgaria, Grecia, Italia. Să fi uitat pe cineva? Am aflat că toți erau implicați în diverse proiecte, se străduiau să facă multe lucruri pentru copiii din școlile în care lucrau. Eram diferiți, dar și asemănători, cu toții voiam să devenim puțin mai buni, să ne cunoaștem mai bine și să găsim moduri prin care să ne motivăm elevii.

Foarte interesantă a fost prezentarea poveștii prenumelor noastre, simt că aș putea să mi le amintesc pe toate, însă cel mai memorabil a fost quiz-ul care a urmat, l-am jucat pe echipe și am fost surprinsă să observ ce diferență poate avea un test pentru a memora rapid și eficient. Prezentarea tradițiilor fiecărei țări s-a dovedit a fi cea mai gustoasă, un răsfăț al papilelor gustative - brânză maro norvegiană, rahat și baklava turcească, miere neagră nemțească, chorizo, brânzeturi, prosciutto crudo din Italia, măslină și smochine grecești, dulciuri belgiene și multe altele. Toate ne-au dat energie să învățăm sau să revizuiem aplicații precum Kahoot, Quizlet, Socrative, Plickers, QR Codes, WordWall, AI.

Kahoot este o platformă de învățare interactivă care permite utilizatorilor să creeze și să participe la quiz-uri, jocuri educaționale și activități de tip concurs.

Quizlet ne-a permis să ne testăm în diverse moduri, inclusiv prin: întrebări cu variante multiple, întrebări tip "adevărat/fals", întrebări de completare.

Socrative este o platformă interactivă de evaluare și feedback în timp real, utilizată frecvent în educație și training pentru a facilita implicarea și evaluarea participanților. Cuprinde: Quiz-uri în timp real, sondaje și întrebări ad-hoc, evaluare rapidă, Cursa Spațială, rapoarte detaliate, putând fi folosit de pe orice dispozitiv cu conexiune la internet.

Plickers este o platformă educațională interactivă care permite profesorilor să evalueze rapid cunoștințele elevilor fără a necesita dispozitive electronice individuale pentru fiecare student. Folosind Plickers, profesorii pot colecta răspunsuri în timp real doar cu ajutorul unui smartphone sau al unei tablete și a unor carduri tipărite speciale pe care le folosesc elevii.

QR Codes (*Quick Response Codes*) sunt coduri bidimensionale care pot stoca informații variate, precum texte, URL-uri sau date de contact, și pot fi scanate rapid de dispozitive mobile echipate cu cameră. Acestea au devenit extrem de populare datorită versatilității lor și a capacității de a facilita accesul rapid la informații.

Inteligența Artificială (AI) se referă la capacitatea sistemelor sau programelor de a îndeplini sarcini care, în mod normal, necesită inteligența umană. Aceste sarcini pot include învățarea, raționamentul, percepția, recunoașterea vocală, analiza datelor și luarea deciziilor.

Fresca Climatică a fost o provocare pentru toți, în echipe de 6-7 membri aveam la dispoziție un pachet de cărți despre mediul înconjurător, coli, scotch, radieră, creioane, carioci. Scopul jocului este ca fiecare echipă să aranjeze cărțile în ordine pe masă, să găsească toate relațiile cauză-efect și să traseze săgeți pentru a evidenția anumite legături.

Punctul culminant l-a constituit Goose Chase, vânătoarea de comori – activitate outdoor- în care digitalul s-a împletit armonios cu natura și aventura. Am fost împărțiți în echipe, ni s-au atribuit în aplicație sarcini clare de căutare a unor locuri istorice și fotografierea lor împreună cu echipa. Fiecare sarcină era punctată, iar echipele acumulau puncte în funcție de rapiditatea, calitatea răspunsurilor lor și de fotografiile încărcate imediat după finalizarea unei misiuni. Prin provocările creative și dinamice, echipele au fost nevoite să colaboreze, să comunice eficient și să folosească atât gândirea critică, cât și imaginația. Goose Chase a adus un element de aventură și competiție sănătoasă, transformând învățarea într-o experiență antrenantă.

La finalul cursului Felicia a avut grijă să ne pună într-un folder tot ceea ce lucraserăm, tutoriale, imagini, documente, instrucțiuni traduse, fotografii, toate structurate astfel încât să fie ușor de folosit. A avut grijă să ne și sensibilizeze prin plimbarea cu vaporul pe Marea Nordului și cina la un restaurant specific norvegian. Am fost încântați să vedem fiordurile, căsuțele de vacanță mici și colorate, verdele în toate nuanțele, iar Heike a făcut chiar și o baie în apele negre și reci ale mării.

Dacă te-am făcut puțin curios, drag cititor, încheiem prin a-ți spune că și tu poți participa la astfel de proiecte (dacă nu ai făcut-o deja...), chiar poți scrie proiecte inedite și folositoare ție, elevilor și comunității tale. Te așteptăm entuziaști să ni te alături în familia Erasmus!

Webografie:

- <https://www.eruditus-school.com/digital-resources-for-teachers>
- <https://sites.google.com/scoalacbrancoveanu.ro/erasmus?usp=sharing>

ROLUL CULTURII ȘI AL CIVILIZAȚIEI ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBI STRĂINE

**BOARȚĂ MIHAELA-TATIANA
LICEUL TEORETIC „IONIȚĂ ASAN” CARACAL, OLT**

Cunoașterea unui alt spațiu cultural începe întotdeauna prin procesul de învățare a limbii utilizate în acel spațiu, deci al unei limbi străine.

Limba constituie accesul privilegiat la orice cultură ca totalitatea valorilor materiale și spirituale create de omenire în decursul veacurilor. Ea nu reprezintă numai un simplu instrument de comunicare, care permite transmiterea de informații, ci constituie un tezaur cultural ce reflectă istoria și evoluția unui popor, care a format și a dezvoltat, de-a lungul existenței sale, tradiții și obiceiuri, coduri de conduită, atitudini, norme sociale, sisteme de valori și mentalități, o întregă filosofie existențială.

Printr-o educație de tip intercultural care are loc în cadrul orelor de limbi străine și de cultură și civilizație, elevii dobândesc competențe lingvistice prin care învață să vorbească limba fluent și corect din punct de vedere gramatical, precum și competențe culturale/interculturale și de comunicare interculturală, lărgindu-și orizonturile, conștientizând diversitatea culturală, arătând o deschidere atât spre cultura și civilizația țării vorbitoare de limba engleză, cât și spre alte culturi cu care vin în contact prin intermediul limbii engleze, ajungând să vorbească limba engleză într-un mod elevat.

Prin luarea în considerare a dimensiunii interculturale, în procesul didactic, accentul se pune pe aspecte precum:

- cunoașterea culturii-țintă;
- promovarea înțelegerii reciproce;
- respectul față de ceilalți, chiar dacă sunt diferiți;
- conștientizarea convingerilor și a prejudecăților culturale;
- demontarea stereotipurilor;

- descentralizarea și empatia;
- toleranța față de cel străin;
- adaptarea la diferențele culturale;
- încredere în sine și păstrarea autonomiei de sine;
- negocierea valorilor și a codurilor comportamentale;
- dialogul intercultural.

O bună cunoaștere a culturii limbii țintă reprezintă o componentă obligatorie a cursului de limbă străină. Studiul limbii precum și cel al culturii trebuie parcurse în paralel de la începutul studiilor. Crearea de imagine despre etapele esențiale, direcțiile de formare și dezvoltare, caracteristicile și tendințele culturii țării a cărei limbă o studiem, nu numai că reprezintă un factor puternic de motivare, ci duce spre îmbogățirea nivelului cultural și educativ al elevului, a înțelegerii mai profunde și complete atât a limbii materne cât și a limbii străine, a culturii proprii și a celei străine.

Cuvântul „cultură” semnifică obiceiurile, modalitatea de gândire și efectuarea anumitor activități cotidiene, raportul față de anumite valori ale unui popor, implicat modul de viață al unei comunități. Aici se adaugă și istoria, geografia, arta limbajului țintă precum și viața de zi cu zi.

Importanța și utilizarea limbii se poate înțelege mai bine dacă aceasta este privită în corelație cu cultura, înțeleasă ca fiind caracteristica distinctă a fiecărei comunități sociale. Legătura dintre cultură și limba pe care o predăm este atât de strânsă încât nu putem afla sensul adevărat al anumitor cuvinte sau expresii dacă nu cunoaștem suficient cultura în care cuvintele și expresiile respective sunt utilizate.

Legătura dintre limbă și cultură este vizibilă și în semantica cuvintelor. Practica a demonstrat că pentru anumit cuvânt într-o limbă nu se poate găsi echivalentul în altă limbă, pentru că și în cazurile în care semnificațiile indicative denotative sunt asemenea, sensul lor conotativ sau expresiile emoționale create se pot deosebi substanțial.

Referitor la legătura dintre limbă și cultură în cadrul orelor de limba engleză, accentul se pune, alături de pura învățare a limbii străine, pe dezvoltarea pozitivă a personalității, cultura reprezentând posibilitatea de contextualizare a studiului limbii străine și ca factor de motivare.

Prin urmare, orele de limbi străine trebuie să cuprindă nu numai construcția lingvistică, ci și cunoștințe despre cum trăiește, muncește și gândește poporul a cărui limbă este studiată.

În concluzie, diversitatea lingvistică, competența interculturală și utilizarea limbii străine în orice context de comunicare sunt elemente esențiale. Perceperea și înțelegerea culturii și civilizației unui popor, interpretarea corectă a elementelor etno-socio-culturale specifice acestuia reprezintă, pe lângă competențele lingvistice, factori esențiali care favorizează un dialog intercultural.

BIBLIOGRAFIE:

- BROWN, Douglas, *Principles of Language Learning and Teaching*, New York, Prentice-Hall, 1987;
CANALE, Michael, SWAIN, Merrill, *Theoretical Bases of Communicative Approach to Second Language Teaching and Testing in Applied linguistics*, 1980.
CUCOȘ C, *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Iași, Polirom, 2000.

EXPERIENȚA DIN SĂPTĂMÂNA VERDE

Profesor Buga Ionela Mădălina
Liceul Teoretic „Ioniță Asan”, Caracal, Olt

Nu știu de ce, dar, cu toată experiența activităților didactice extrașcolare organizate și desfășurate în Programul Național „Școala Altfel”, când avem posibilitatea de a oferi elevilor o serie de activități școlare mai „altfel”, ca și profesor de geografie, simțeam nevoia unui timp destinat în totalitate naturii, respectiv, organizarea de activități, împreună și pentru elevii noștri prin care să oferim, întregii comunități, exemplul conservării și protejării elementelor naturale din mediul înconjurător. Astfel, am fost cum nu se poate de încântată de faptul că, Ministerul Educației a considerat necesară, existența în structura anului școlar, a acestei perioade de timp, respectiv „Săptămâna verde”, pe care, personal, dar și alături de colege și elevi, am încercat s-o organizăm cât mai atractiv, dar și cât mai interesantă, provocatoare și inovatoare, în ceea ce privește protecția elementelor naturale din mediul în care trăim.

Și iată că, de doi ani școlari, reușim să organizăm, în „Săptămâna verde”, activități atractive pentru elevii instituției școlare căreia îi aparțin, și am această certitudine în urma feedback-ului primit de la elevii mei și familiile lor. În rândurile de mai jos aș dori să vă împărtășesc din experiența acumulată, mai ales, în una dintre activitățile extrașcolare, de mare succes, organizate în această perioadă, respectiv un concurs local, între clase, un adevărat maraton de modă și modeling, cu costume „eco”.

Încep prin descrierea acestui concurs, organizat în premieră, alături de colegele de la alte catedre (geografie, chimie, fizică, istorie, limba și literatura română) și clasele de elevi ai căror profesori diriginți suntem. Concursul s-a numit „Elevii de azi susțin viitorul planetei Pământ” și a avut ca principală activitate defilarea elevelor, dar și a băieților, în costume confecționate din materiale reciclabile. Trebuie să menționez faptul că, ne-am organizat din timp, și, cel puțin la clasa mea, ne întâlneam, eu și copiii, o dată pe săptămână, în timpul liber, având costumele la noi, pentru noi idei privind materiale necesare confecționării ținutelor, dar și noi modalități de realizare a lor. Am reușit astfel, ca într-un timp relativ scurt, să confecționăm mai multe ținute și rochițe din materiale reciclabile, diferite, spectaculoase pe care, asemenea unui adevărat moderator ce am fost, le voi descrie în rândurile următoare:

- ✚ O rochiță din peste 25 de saci menajeri, în culori diferite, pe care le-am alternat, de lungime medie și având un decolteu rotund la gât și umeri;
- ✚ O mușama pe fond alb imprimată cu flori mari de culoare roz, galben și roșu, pe care am croit-o sub forma unui chimono japonez, asortându-l, în spate, cu o fundă mare, fucsia la culoare, și, niște papuci/șoșoni din carton, umbrela din dantelă fiind nelipsită (vreau să amintesc faptul că, eleva a avut machiajul și părul aranjat conform ținutei respective, tradițional, asemenea unei gheișe);
- ✚ O salopetă ajustată pe corp, culoare aurie, în față, neagră pe spate, sub formă de evantai în partea de sus, din carton (presat puternic și călcat), accesoriată corespunzător;
- ✚ Rochie cu trenă, amplă, de culoare neagră, din saci menajeri mari (120), împlețiți și răsuciți, cusuți, astfel încât, la poale rochia să semene cu o floare imensă, cu umerii goi;
- ✚ O ținută, respectiv corset din carton duplex și fustă amplă din hârtie de ziar, asemenea rochiei unei prințese, bineînțeles fără umeri;
- ✚ Un adevărat robot, dar sub forma unui costum de băiat, confecționat prezentat de însăși designerul său, un elev de clasa a IX-a; ș.a.

Foto nr. 1 – ținute din concurs (arhiva personală)

Podiumul de defilare a fost reprezentat de scara exterioară, amplă și destul de extinsă, de la intrarea elevilor. În aplauzele asistenței, cu emoție și delicatețe, manechinele eleve au defilat prezentându-și creațiile. Toți participanții au primit diplome, iar în urma deliberării Comisiei de jurizare, au fost premiate cele mai deosebite ținute: cea mai originală, cea mai rafinată ca stil, etc. Ediția din acest an școlar, cu siguranță, va avea un număr mai mare de participanți cu ținută în concurs, și, sperăm cu premii care să-i motiveze și răsplătească, pe copii, pentru efortul și implicarea lor. Concursul a fost promovat pe site-ul și pe pagina de Facebook a școlii noastre, asemenea tuturor activităților organizate în săptămâna respectivă.

Îmi doresc că mica noastră activitate, să se constituie ca un exemplu de bună practică, pentru elevii din alte școli, dar, în același timp, să fie un semnal de alarmă, pentru tineri și adulți, pentru administrația și comunitatea căreia îi aparținem. Vom continua!

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Prof. Ciucă Irina
Prof. Leulescu Elena
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.1 Slatina

Preșcolăritatea este apreciată tot mai mult ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane; pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și unele din cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale. La această vârstă, creația, chiar dacă nu are valoare pentru „omenire”, este extrem de importantă pentru „devenirea umană” a copilului. Omul adult nu poate ajunge la forme superioare de expresie a creativității, dacă pe treptele timpurii ale evoluției sale nu s-a dezvoltat potențialul creativ, nu a fost încurajat să aibă manifestări independente și originale.

Profilul psihologic al vârstei preșcolare cuprinde multiple premise favorizante pentru cultivarea și stimularea potențialului creativ. Avem în vedere dinamismul, forța și expresivitatea proprie acestei vârste, acel frează permanent sau acea vibrație și efervescență lăuntrică ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ, disponibilități de exteriorizare spontană și autoexpresie însuflețită, analoage oricărui elan creator. Dorința lui de a realiza ceva constructiv, receptivitatea și curiozitatea copilului, bogăția imaginației, tendința sa spontană către nou, atmosfera sau climatul psihosocial în care își desfășoară activitatea copilului pot fi „alimentate” și puse adecvat în valoare prin solicitări și antrenamente corespunzătoare care astfel pot oferi multiple elemente pozitive în stimularea și cultivarea potențialului creativ propriu vârstei preșcolare. La vârsta preșcolară copilul are tendința de a exprima în lucrările lui, bazându-se pe experiența personală. De aceea este bine să se acorde copilului libertatea de idei, de a găsi mijloace și forme prezentare a propriilor impresii despre lume, în care să se reflecte emoțiile și sentimentele trăite.

Consider că responsabili pentru descoperirea și dezvoltarea potențialului creativ al copilului sunt părintele și cadrul didactic prin trăirile afective pe care le declanșează, prin forma de motivație pe care o utilizează, prin atenția, căldura afectivă, interesul, empatia pe care le dovedesc, prin încurajările, aprecierile manifestate față de conduita activă a copilului, ei asigură cadrul de dezvoltare a potențialului creativ.

Potențialul creativ poate fi activat și dezvoltat printr-o învățare activă, centrată pe problematizarea și descoperirea, prin valorificarea conținuturilor învățământului și prin programe de antrenament creativ. La vârsta preșcolară jocul și desenul constituie un cadru pentru antrenarea virtuților muncii și creației. Activitățile ludice și artistico - plastice sunt purtătoare ale unor multiple virtuți formative în dezvoltarea psihică generală a copilului și, implicit în dezvoltarea creativității. Întrucât jocul, prin excelență constituie cadrul specific al unui antrenament al spontaneității și al libertății de expresie, el constituie un stimul important în cultivarea receptivității și sensibilității, a mobilității și flexibilității specifice; el sporește vigoarea acțională a copilului și amplifică nevoia de activitate și explorare a noului, de imaginație, de elaborare.

Motivația copilului pentru activitățile artistico-plastice este nevoia de exprimare a propriilor trăiri, nevoia de a reda imaginea într-un mod artistic sau plăcerea de a povesti în

imagini. Reprezentanțele plastice ale copilului evoluează treptat spre o redare cât mai realistă, altele intervine imaginația creatoare și trece spre fabulație, spre ireal. Copiii de vârstă preșcolară creează cu migală și pricepere, sub îndrumarea atentă a educatoarei, lucrări practice deosebite, originale, dar mai ales interesante prin multitudinea materialelor utilizate și a tehnicilor de lucru folosite.

Materialele din natură iau forme nebănuite, hârtia mototolită, rulată, tăiată sau pliată, resturile colorate, semințele de dovleac, de măr, de fasole pot să se transforme în flori multicolore; hârtia glasată ia forma unor materiale ; alcătuind adevărate tablouri de toamnă, iarnă, primăvară sau vară; toate aceste materiale pot alcătui adevărate colaje tematice care împodobesc adesea spațiul mirific al grădiniței. Prin desfășurarea activităților practice și plastice putem educa și dezvolta multe procese psihice (percepții, reprezentări, spirit de observație, atenția, memoria, gândirea, imaginația) și se pun bazele unor însușiri de personalitate: spiritul de inițiativă, încrederea în posibilitățile proprii, dorința de a lucra în colectiv, creativitatea. Cheia succesului în realizarea de către copii a unor lucrări reușite o constituie și comportamentul educatoarei care trebuie să se bazeze pe dragoste față de copil, apropiere de el, încurajarea și valorizarea acestuia. Pentru vârsta preșcolară, există numeroase și variate activități plastice și practice, ținând cont de particularitățile de dezvoltare specifice fiecărui nivel de vârstă, precum și de gradarea dificultății sarcinilor care duc la concretizarea temelor propuse . Preocuparea pentru dezvoltarea capacităților creatoare ale copiilor este strâns legată de grija de a le respecta ideile, de a da curs inițiativelor lor, de a le sădi în conștiință încrederea în propriile posibilități și respectul pentru ceea ce cred și cum se exprimă colegii.

În educarea creativității există numeroase disponibilități psihice și cognitive ale copilului: nevoia de a lărgi experiența cognitivă; curiozitatea și interesul pentru cunoaștere; dezvoltarea competențelor lingvistice; constituirea formelor voluntare ale unor procese psihice; câștigarea anumitor abilități.

Rolul activităților artistico-plastice este acela de a călăuzi pe fiecare copil în parte spre manifestarea activă a libertății personale de a gândi, simți și acționa potrivit nevoilor, înclinațiilor, intereselor, capacităților și posibilităților individuale ale fiecăruia, care vor duce la expansiunea energiilor creatoare existente în fiecare copil.

Orientarea copiilor spre observarea mediului înconjurător îi ajută pe aceștia în descoperirea formei (soare, nori, copaci, fructe, flori), mărimii și culorii. Atrăgându-le atenția asupra varietăților acestor caracteristici la diverse elemente, indicându-le ce cuvânt să identifice însușirea respectivă inițindu-i-i în limbajul artistic și direcționându-le percepțiile, reprezentările și emoțiile îi putem ajuta să descopere frumosul, emoția artistică.

În concluzie, copilul preșcolar este prin natura sa un creativ, datorită imensei sale curiozități, a freazătului permanent pentru a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său; peste tot ceea ce îl împinge pe copil spre acțiune este activitatea creatoare și numai după ce a câștigat o cunoștință și și-a împăcat curiozitatea începe cealaltă activitate plăcută, a copilului care devine descoperitor.

Bibliografie

Al. Roșca: „Creativitatea generală și specifică”, Editura Academiei, București, 1981;
Revista învățământului preșcolar nr.1-2, 2005;
Revista învățământului preșcolar nr. 3-4, 2005;
Revista Educates nr.8, 2016;

MAGIE ÎNTRE DOUĂ LUMI ...

proiect de parteneriat educațional - educație pentru dezvoltare durabilă prin activități extrașcolare cultural - artistice și de promovare a valorilor încheiat între Consiliul clasei/Comitetul de Părinți/Cabinetul psihopedagogic L.T.A.M.

Diaconu Valeria, Liceul Tehnologic „Alexe Marin” Slatina, jud. Olt

Proiectul de parteneriat educațional - educație pentru dezvoltare durabilă prin activități extrașcolare cultural - artistice și de promovare a valorilor încheiat între Consiliul clasei/Comitetul de Părinți/Cabinetul psihopedagogic L.T.A.M., avizat cu nr. 3774/11.12.2023 de către directorul Liceului Tehnologic ”Alexe Marin” din municipiul Slatina, județul Olt, s-a desfășurat în perioada octombrie - decembrie 2023 la nivelul școlii cu resurse materiale și financiare proprii, obținute prin sponsorizare de către dirigintele clasei, Valeria DIACONU

Scopul proiectului a fost: dezvoltarea la elevi a sentimentului de respect și mândrie față de tradițiile și obiceiurile poporului român și crearea în jurul elevilor a unei comunități suport care să funcționeze ca parteneri în educația elevilor clasei.

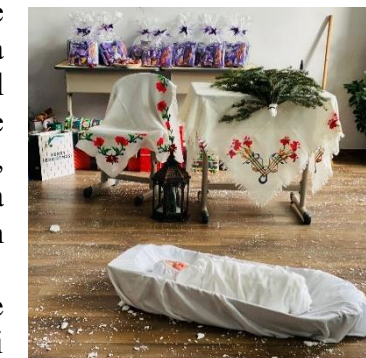
Ca inițiator al acestui proiect, am urmărit ca *elevii* clasei a IX-a A – liceu zi din anul școlar 2023 – 2024, să interpreteze diferite roluri într-o scenetă; să facă urări de Anul Nou în română, turcă, franceză și engleză; să interpreteze colinde în română, franceză și engleză; să participe, într-o atmosferă destinsă, plăcută, stimulativă, la întâlnirea cu părinții și profesorii.

Pentru *părinți* am urmărit să conștientizeze rolul pe care îl au activitățile extracurriculare în dezvoltarea armonioasă a elevului; să conștientizeze rolul pe care îl au în susținerea elevilor pentru participarea la activitățile formale și nonformale.

Am decorat sala de clasă specific sărbătorilor de iarnă și am organizat SECRET SANTA la care au participat toți elevii clasei a IX-a și toți profesorii clasei. Activitate extrașcolară cultural - artistică și de promovare a valorilor - Serbarea de Crăciun, în prezența cadrelor didactice, a sponsorilor, a părinților și a invitatului special – MOȘ CRĂCIUN a cuprins:

- I. Piesa de teatru
- II. Colinde în limba română
- III. Urări în română, turcă, franceză și engleză
- IV. Colinde în limba engleză
- V. Poezii în limba franceză:

VI. La mulți ani! S-au înmânat diplome de participare tuturor elevilor clasei a IX-a A. Au participat elevii clasei a IX-a A liceu zi, membrii echipei de proiect, informaticianul și directorul liceului.

Inițiatorul (autoarea acestui articol) și coordonatorii proiectului de parteneriat educațional - educație pentru dezvoltare durabilă prin activități extrașcolare cultural - artistice și de promovare a valorilor încheiat între Consiliul clasei/Comitetul de Părinți/Cabinetul psihopedagogic L.T.A.M. consideră că obiectivele propuse au fost atinse.

EDUCAȚIA ÎN ERA DIGITALĂ

Prof. înv. preșc. Iliescu Nicoleta-Andreea, G.P.N. NR.1 BALȘ

De ceva timp suntem în era digitală, suntem înconjurați de tot felul de device-uri care mai de care inteligente și informația digitală este punctul lor comun. Acum, oriunde ne uităm vedem oameni captivați de dispozitivele lor de înaltă tehnologie: în timp ce se află la volan, când sunt la plimbare, la cumpărături, la o întâlnire cu prietenii, la restaurant, atunci când așteaptă la cabinetul doctorului, la toaletă, peste tot. Deși sunt conectați din punct de vedere electronic, oamenii sunt neatenți și deconectați de realitatea fizică. Învățământul românesc s-a schimbat mult în ultimii ani (*mă refer la zilele când eram eu la școală*), și din păcate schimbarea nu a venit tocmai în bine. Atât părinții cât și elevii și profesorii sunt bombardați zilnic cu probleme politice, economice etc. Și rezultatul ... totul se răsfrânge asupra elevilor uitând că ei sunt generația următoare, ei sunt cei care trebuie să ducă mai departe ceea ce au luat de la părinții lor

Tinerii de azi trăiesc în era tehnologiei, fie că ne place, fie că nu, asta este realitatea. Nu își mai fac permis la bibliotecă, citesc e-book-uri, nu mai caută informații în manual, dau un search pe net și așa mai departe. Elevii români sunt premiați la nivel internațional pentru aplicații realizate pentru iPhone. Se vorbește tot mai mult despre viitorul educației, despre introducerea tehnologiei în școli, despre manuale digitale. Acum ceva timp Holcim a lansat primul manual digital sub forma unei aplicații de iPad. Lecția verde face parte din programul de CSR al producătorului de ciment și a debutat acum câțiva ani printr-un manual printat și o disciplină opțională introdusă în școli. Probabil că astfel de inițiative se vor înmulți și vom avea parte de multe manuale digitale. Doar că până atunci tabletele cu care au fost deja dotate școlile zac nefolosite.

Elevii din ziua de astăzi sunt diferiți de generația părinților și a bunicilor lor. Pentru copiii din grădiniță, transpunerea obiectivelor didactice printr-un joc educativ desfășurat pe calculator îi determină pe aceștia să accepte în mod inconștient sarcinile propuse pentru că acestea pot fi realizate mai ușor. În acest mod parcurgând povestea propusă și participând la jocul propus, copilul își însușește cunoștințe fără a i se părea grea activitatea de învățare. Prin combinarea celor trei elemente: joc, tehnologia modernă și obiective se realizează finalitatea propusă în actul educațional. Mediul atractiv, cu personaje drăguțe care îi transmit anumite sarcini, îl transpun în spațiul virtual, iar copilul nu resimte presiunea rezultatului. Rezultatele sale sunt percepute ca o finalitate a propriilor acțiuni. Scenariul didactic este foarte important: obiectivele educaționale sunt transpuse în joc pentru a fi atractive. Comparativ cu metodele clasice de învățare, în care obiectivele sunt precizate concret, sarcinile cuprinse într-un joc educațional sunt atractive și antrenante. Jocurile educative pot aborda diferite subiecte care au rolul de a forma anumite priceperi, deprinderi, comportamente. Fiecare obiectiv stabilit necesită o abordare creativă și diferită. Jocurile educaționale presupun în special obiective educaționale, apoi interactivitate, atractivitate și mișcare. Prin ele se dezvoltă atenția și imaginația utilizatorului. Reprezintă o valoare cognitivă incontestabilă și mijloc de joacă foarte atractiv.

Softul educațional realizat pentru copii este educativ, distractiv și interactiv. Softurile educaționale se clasifică după funcția pedagogică pe care o pot îndeplini în cadrul unui proces de instruire: exersare, prezentare interactivă de noi cunoștințe, prezentarea unor modele ale

unor fenomene reale (simulare), verificarea cunoștințelor, dezvoltarea unor capacități sau aptitudini printr-o activitate de joc.

Softurile PitiClic, Logico sau Pro-Edu ajută preșcolarii să învețe ceasul, rolul igienei, noțiuni despre animale. În cadrul acestora copiii pot descoperi mai multe variante de joc. Preșcolarii își pot dezvolta cunoștințele, rezolvând sarcinile primite. În cadrul altor jocuri interactive, copilul este recompensat cu o diplomă pe care își poate nota numele sau cu lucrarea pe care a avut de realizat o jucărie, un mijloc de transport, o colorează și are posibilitatea de a le printa.

În concluzie, se poate afirma că jocurile digitale educative reprezintă un mijloc atractiv de realizare a obiectivelor propuse în cadrul activităților din grădiniță. Cadrul didactic trebuie să stăpânească foarte bine tehnologia digitală, să ofere copiilor posibilitatea de a explora și desfășura diferite tipuri de joc, adaptate nivelului vârstei și care să fie în concordanță cu tema abordată. În acest mod, învățarea devine plăcere, iar copiii se vor implica activ în cadrul fiecărei activități.

Bibliografie

- Cristea, I.M., Jocul didactic – teorie și aplicații, Sillabus, Academia,2015
- MECT. Curriculum pentru învățământul preșcolar. MECT, 2008.
- Neacșu, I. Metode și tehnici de învățare eficientă. Editura Militara, București, 1990.
- Ordean, Grațian. Primii pași în lumea calculatoarelor. Editura Sigma Plus, Deva, 2001.
- Oprea, C. L. Strategii didactice interactive. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007
- Planchard, E., Introducere în pedagogie, Editura Didactica și Pedagogica,1976
- Poenaru, Vasile-., Calculatorul, prietenul nostrum”, Ed.Coresi, București, 2005 3. S.M. Cioflica, B. Iliescu, „Prietenul meu, calculatorul”, (Ghid de utilizare pentru preșcolari), Ed. Tehno-Art, Petroșani, 2003.
- TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație. Impactul formativ al utilizării AEL în educație. București, 2004.

INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ-PROVOCARE SPRE O MOTIVAȚIE SUPERIOARĂ A ÎNVĂȚĂRII?

Lavinia-Roxana Micu, profesor limba engleza

Colegiul Național „Ion Minulescu”-Slatina

Într-o lume atât de dominată de digitalizare, de relații interumane ce se desfășoară nespuse de mult în spațiul virtual, de scăderea motivației elevilor pentru învățarea tradițională, este imperios să găsim pârghii pentru a evolua, pentru a ne dezvolta și a menține constant interesul față de noi înșine. Să fie inteligența artificială soluția la toate aceste probleme? Kaplan și Haenlein definesc IA ca fiind „capacitatea unui sistem de a interpreta corect datele externe, de a învăța din astfel de date și de a folosi ceea ce a învățat pentru a-și atinge obiective și sarcini specifice printr-o adaptare flexibilă”.

Perioada pandemică ne-a determinat să găsim soluții de adaptare la noile situații create, prezența fizică la orele de curs fiind practic imposibilă a trebuit să fie înlocuită prin orele online, prin dezvoltarea de platforme accesibile procesului instructiv-educativ atât pentru elevi cât și pentru profesori. Acest proces de adaptare, anevoios la început a devenit pe parcurs unul complex, interesant, creativ reprezentând o provocare pentru profesori apoi și pentru elevi fiind în cele din urmă privit ca o alternativă corectă și de ce nu normală la o situație anormală și neexperimentată vreodată.

Iată-ne ajunși la perioada post-pandemică, la revenirea la normal, într-o societate atât de măcinată de schimbări, influențe, incertitudini. Putem oare să ne continuăm viața și să pretindem că pandemia a trecut și totul va fi cum a fost odată? Am demonstrat în pandemie că școala se poate adapta, orele și tehnicile de predare, instrumentele predării pot fi flexibile, eficiente, îmbunătățite prin digitalizare. Ce rămâne de făcut? Să continuăm procesul instructiv-educativ prin îmbinarea armonioasă a tradiționalului cu modernul, prin recurgerea la așa zisa Artificial Intelligence ori de câte ori simțim că vrem ceva nou și suntem în pană de idei.

La nivel global se vorbește din ce în ce mai mult de ChatGPT, care face parte dintr-o nouă generație de sisteme de inteligență artificială care pot conversa, genera text lizibil, pot produce chiar imagini și videoclipuri inedite pe baza a ceea ce au înmagazinat din cărți, scrieri, mijloace media. Acest instrument ChatGPT este disponibil gratuit, lucru care facilitează folosirea lui în aplicații din lumea reală. Mijloacele media, site-urile de socializare, tinerii, adulții, întreaga societate civilă vorbește de AI, concept adoptat cu ușurință de noi toți, unii mai refractari, alții mai dornici de a explora noul.

Ca profesor de limba engleză am folosit Chat GPT recent, cu ocazia pregătirii elevilor pentru olimpiada județeană, proba de speaking. Căutam imagini noi din diferite domenii și am realizat că doar recurgând la Chat GPT pot găsi ineditul care incită, stârnește imaginația, declanșează acel brain storming care provoacă elevul dincolo de realitățile cotidiene. Elevii

mei au fost încântați, au acceptat și au răspuns minunat la provocare, pregătirea lor a fost eficientă și rezultatele pe măsura așteptărilor.

Profesorii sunt poate categoria cu cea mai mare putere de adaptare și flexibilitate nu numai la tehnici, metode de predare dar în special la tipologii umane atât de diversificate. Dragi colegi, menținerea unui interes crescând în rândul elevilor, schimbarea unor mentalități învechite care nu se mai mulează personalității tânărului atât prin adaptarea noastră continuă la tot ce este nou, eficient, interesant și productiv cât și prin climatul favorabil la orele de curs reprezintă factorii cheie de succes ai procesului instructiv-educativ. Îmbinarea armonioasă dintre modern și tradițional, păstrarea valorilor morale și culturale, dezvoltarea metodelor și tehnicilor de predare care să ducă la reușita școlară și pregătirea pentru viață și carieră sunt țintele noastre.

BIBLIOGRAFIE:

Wikipedia: <https://ro.wikipedia.org> “Inteligența artificială”

LECȚIA DE LITERATURĂ ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

Prof: STAN LUIZA MARINELA
Liceul Teoretic “ION GH. ROȘCA”, OSICA DE SUS

Evoluția societății în general, descoperirile tehnico-științifice, circulația rapidă a informației, dar și transformările din societatea românească impun tendința de adaptare și integrare în ansamblul lumii contemporane. Potențialul creativ al omenirii a fost întotdeauna privit ca o sursă de dezvoltare și îmbunătățire a calității vieții.

A citi dezvoltă intelectul, creativitatea și sporește capacitatea de analiză și sinteză. Puțin câte puțin, elevul construiește un puzzle pe care îl suprapune cu experiențele lui. Practic, el învață despre alți oameni, alte vremuri, alte idei, sentimente, pasiuni, calități sau defecte. Cititorul este solicitat să trăiască în spațiul lecturii experiența sa de viață.

Scopul predării literaturii române fiind educația estetică, formarea unui cititor de literatură avizat și receptiv la valorile artistice, înseamnă că lecția predată trebuie să-i ofere elevului atât date din istoria literaturii, cât și metode de interpretare/comentare a textului literar. De aceea, lectura integrală a operei studiate este urmată de comentarea textului în clasă, în mod interactiv. Elevii își însușesc noțiuni noi, fac cunoștință cu personaje noi, sentimente și situații noi, o lume ficțională unică, verosimilă sau nu. Elevul este astfel un factor dinamic, capabil de a recepta o lume nouă, izvorâtă din paginile cărții/poeziei citite.

Primul pas în abordarea unei opere literare este lectura integrală și aprofundată. Se face rezumatul textului pe momentele subiectului, precizarea unor indici spațiali și temporali, incipitul, finalul, moduri de expunere, tema operei, explicația titlului. Se discută cele mai importante episoade ale textului și se caracterizează personajul principal.

Lecția, ca purtătoare a mesajului educațional, este un proces bilateral. Informația primită de la profesor este receptată și prelucrată de elev, care, pe baza ei, construiește răspunsuri și oferă soluții la noi situații de învățare.

Relația profesor-elev își asumă virtuți formative. Predarea disciplinei limba și literatura română în liceu dezvoltă bagajul de cunoștințe acumulat în școala generală, continuă cultivarea interesului pentru lectură, dezvoltă gândirea critică, capacitatea de analiză și sinteză.

Profesorul de limba română recomandă bibliografia obligatorie și facultativă, ținând cont de programa școlară, cultul pentru valorile literaturii române și universale, preferințele elevilor.

Ca orice sistem de comunicare, literatura transmite un mesaj codificat prin semne estetice, descifrate în câmpul lecturii. Fiecare operă are codul ei particular, semnele ei artistice prin care se individualizează în spațiul literaturii. Codul artistic al operei literare se exprimă prin cuvânt. În literatură, cuvântul nu este doar mijloc de comunicare, nu e un semn obișnuit, ci el conține structura sufletească a autorului. În literatură, cuvântul este creator de lumi ficționale, el plămăiește un univers unic, populat de idei, sentimente trăite de personaje ce par vii.

Metodele tradiționale sunt expositive, verbale, bazate pe memorie și reproducere, pe când cele moderne sunt bazate pe acțiune, cercetare, reorganizare a cunoștințelor, explorare, tehnici de muncă intelectuală, de autoinstruire. Elevii sunt încurajați să își caute singuri informațiile, ei sunt învățați cum “să învețe”. Metode moderne de predare precum: explozia stelară, brainstormingul, diamantul, ciorchinele, tehnica bulgărelui de zăpadă, osul de pește, Diagrama Venn și altele, stimulează interesul elevilor prin caracterul de noutate și de aplicabilitate. Elevii devin creativi și interesați.

Evaluarea tradițională presupune lucrări scrise sau evaluare orală și teza. Evaluarea modernă include portofoliul elevului, proiectul individual sau de grup, autoevaluarea, intervaluarea.

În activitatea la catedră, am folosit cu succes atât metode moderne, cât și tradiționale. O împletire armonioasă a acestora asigură succesul școlar, întrucât nu tot ceea ce este vechi este și uzat sau nefolositor. Dimpotrivă, metodele tradiționale sunt importante deoarece au asigurat succesul la un moment dat, dar se cer completate de metodele moderne.

Caracterul plurivalent al operei literare explică diversitatea tehnicilor și stilurilor de receptare și interpretare a textului literar. A studia o operă literară contribuie la educarea estetică, dezvoltarea conduitei etice și la construirea profilului moral și artistic al personalității.

Abordări moderne în cadrul orelor de literatura română la gimnaziu, conform experienței mele au inclus: desene în Paint sau pe hârtie după lectura unui fragment, teste grilă pe baza unui text citit, întrebări formulate de elevi pe baza textului citit, jocul de rol. La clasele de liceu, s-au bucurat de succes activități precum: calendarul scriitorilor, portrete ale scriitorilor desenate de elevii talentați, harta sentimentelor, harta operelor literare, prezentări ppt, cercul de lectură săptămânal, când fiecare elev propunea o carte pe care o citeau toți și o discutau ora următoare. Ca metode: brainstormingul, ciorchinele, explozia stelară, osul de pește, turul galeriei, diamantul, bulgărele de zăpadă.

În concluzie, în condițiile în care învățământul trece prin epoca modernizării, relația profesor-elev capătă noi funcții, în raport cu ceea ce însemna ea în didactica tradițională. Profesorul nu mai este transmitător de cunoștințe, gata formulate, pe care elevii trebuie să le însușească, ci trebuie să-l obișnuiască a folosi metode și tehnici noi de descoperire a noțiunilor. Activitatea la clasă trebuie să pună accent pe modalitățile de însușire activă a cunoștințelor, fapt ce dezvoltă gândirea critică, analitică și imaginația creatoare a elevilor.

Bibliografie:

1. Barna A., *Curs de pedagogie, fundamentele și teoria educației*, Editura Logos, Galați, 2001
2. Mitrofan N., *Aptitudinea pedagogică*, Editura Academiei, București, 1988
3. Nicola I., *Pedagogie școlară*, E.D.P., București, 1980

MARIE CURIE, GENIUL CARE A STUDIAT LA O UNIVERSITATE ILEGALĂ

Dogaru Marilena Cristina
Liceul Tehnologic Metalurgic, Slatina

În 1903, Marie Sklodowska Curie și soțul ei, Pierre, au primit premiul Nobel pentru fizică, pentru cercetările lor în domeniul radiației. (Radiația fusese identificată ca fenomen de către profesorul Henri Becquerel.)

În 1911, Marie a primit, pentru merite proprii, premiul Nobel pentru chimie, „ca recunoaștere a eforturilor sale de a ajuta la progresul chimiei prin descoperirea elementelor radiu și poloniu, prin izolarea radiului și studiarea naturii și compușilor acestui element remarcabil”.

Dar aspectul cu adevărat extraordinar este că Marie Curie a fost nu doar prima femeie care a primit premiul Nobel, ci și prima persoană care l-a primit de două ori, deși provenea dintr-o țară în care femeile nu aveau voie să urmeze cursuri universitare.

În cea mai mare parte a lumii, educația superioară nu era considerată necesară femeilor la acea vreme, așa că surorile Curie, Marie și Bronya, au fost nevoite să treacă peste multe obstacole ca să-și continue studiile dincolo de anii adolescenței.

Marie era o elevă excelentă și a absolvit liceul în fruntea clasei sale, la vârsta de 16 ani. Cum guvernul interzisesse predarea anumitor materii și orele de laborator, tatăl lui Marie, profesor de matematică și fizică, a adus acasă echipamente de laborator și s-a ocupat de educația fiicelor sale la domiciliu.

Din nefericire, tatăl său nu își permitea să o trimită la universitate și, chiar dacă și-ar fi permis, fetele oricum nu aveau voie să urmeze instituțiile de studii superioare din Polonia acelor ani. Sora lui Marie, Bronya, se confrunta cu aceleași dificultăți.

Marie a fost de acord să lucreze ca guvernantă și meditatoare ca să o ajute pe Bronya să urmeze medicina la Paris. La acea vreme, granițele dintre Polonia și Rusia erau neclare, așa că Marie a continuat să studieze chimia, fizica și matematica într-o școală ilegală cunoscută drept „Universitatea Ambulantă”, pe care polonezii o frecventau pentru a studia materii interzise de guvern, inclusiv istoria culturii poloneze.

Marie Curie a primit două premii Nobel

Universitatea Ambulantă sfida legile rusești, permițând accesul studentelor și profesorilor de sex feminin în rândurile sale. Când Marie a reușit să se alăture surorii ei în Paris, a studiat la Sorbona și, din nou, a absolvit în fruntea clasei sale.

În timp ce lucra la teza de doctorat, a studiat proprietățile uraniului și structura sa atomică și a inventat termenul „radioactiv”.

A îmbunătățit teoria lui Wilhelm Röntgen privitoare la razele X (pe care Röntgen le descoperise) și a înființat unități portabile cu raze X pentru spitale în timpul Primului Război Mondial.

În 1906, soțul ei, un savant strălucit și titularul catedrei de fizică la Sorbona, a murit pe stradă, lovit de o trăsură. Lui Marie i s-a oferit postul soțului ei, pe care ea l-a acceptat, devenind prima femeie profesor de la Sorbona.

În cele din urmă, Marie Curie a ajuns să fie considerată unul dintre savanții de top din lume și era comparată cu personalități ca Albert Einstein, Hendrik Lorentz și Max Planck. Soții Curie au avut două fiice, Irene și Eve.

Irene și soțul ei, Frederic Joliot, au primit premiul Nobel pentru chimie în 1934, pentru eforturile lor de a continua opera soților Curie în domeniul radioactivității.

Eve a devenit pianistă, corespondent de război, a activat pentru UNICEF și a publicat cărți despre părinții ei și opera lor.

Expunerea constantă la radiații a afectat grav sănătatea familiei Curie. Marie a murit la 66 de ani, în 1934, de anemie aplastică, o boală a măduvei osoase, care s-a dezvoltat, cel mai probabil, în timpul cercetărilor sale.

Fiica ei, Irene, și soțul ei, Frederic, au murit amândoi la 58 de ani, ea de leucemie, în 1956, și el în urma complicațiilor rezultate după o operație suferită în urma unei boli a ficatului, despre care se crede că a fost cauzată tot de expunerea la radiații.

Eve, care nu era om de știință, a trăit până la vârsta de 102 ani, murind în 2007.

Notele de cercetare și documentele personale ale lui Marie sunt încă atât de radioactive, încât sunt depozitate în cutii de plumb, care pot fi deschise numai de persoane care poartă costume de protecție.

Bibliografie : Cei patru Curie și radioactivitatea, Editura științifică 1965

PERSPECTIVA PEDAGOGICĂ A REALIZĂRII RED ÎN GEOGRAFIE

Datcu Zamfir – C.N. "Radu Greceanu" – Slatina, Olt
Datcu Paula Adriana – L.T. "Nicolae Titulescu" – Slatina, Olt

Resursele educaționale deschise se încadrează mijloacelor de învățământ ce pot fi utilizate în procesul instructiv-educativ, prin adaptare la nevoile specifice acestuia. Din definiția redată pe site-ul (<https://www.edu.ro/re%C8%99Bea-de-resurse-educa%C8%99Bionale-deschise-la-nivelul-inspectoratelor-%C8%99colare-jude%C8%99Bene>) în categoria RED sunt încadrate: diferite materiale de învățare, suporturi de curs, proiecte, experimente și demonstrații, dar și programe școlare, ghiduri pentru profesori sau alte materiale educaționale (articole, module, prezentări ce acoperă atât sfera curriculară, cât și cea extracurriculară etc.).

Resursele educaționale deschise (RED) se referă la orice materiale de învățare, predare și cercetare, care sunt disponibile în orice format și suport, din domeniul public sau aflate sub licențe deschise și care permit accesul gratuit, reutilizarea, adaptarea și redistribuirea (Stracke și colab., 2019; UNESCO, 2019).

Tipuri de resurse digitale utilizate în proiectarea și realizarea resurselor educaționale deschise: →resurse text; →resurse grafice; →resurse audio; →resurse video.

Ce reprezintă resursele educaționale deschise ?

Din perspectiva profesorului sunt resursele utilizate în activitatea didactică, în aplicarea la clasă a curriculumului național sau a programei școlare.

Din perspectiva elevului aceste resurse sprijină realizarea unei învățări active, îi motivează, contribuie la optimizarea învățării etc.

Provocările programei școlare în construirea unei Resurse Educaționale Deschise

Relațiilor funcționale dintre componentele programei școlare: →competențele generale →competențele specifice →exemplele de activități de învățare →conținuturile →sugestiile metodologice se află în corelare, astfel:

- **relația dintre competențele specifice și exemplele de activități de învățare îi vizează pe elevi;**

competențele specifice urmează să fie dobândite de către elevi prin activități de învățare, aceasta presupune din partea profesorului un demers didactic coerent, contextualizat, care are în vedere nevoile elevilor;

- **relația dintre competențele specifice, conținuturi și sugestiile metodologice se raportează la profesor;**

în activitatea didactică, profesorul abordează conținuturile din perspectiva competențelor specifice,

conținuturile fiind baza de operare pentru formarea competențelor; tot din perspectiva competențelor care urmează să fie dobândite de către elevi, este proiectat un demers didactic adecvat vârstei elevilor, contextelor de învățare diferite, în concordanță cu specificul disciplinei de studiu.

Procesul de realizare al unei resurse educaționale – pașii principali:

- a. definirea unui scop;
- b. construirea unui scenariu;
- c. identificarea de materiale digitale necesare;
- d. identificarea de instrumente digitale pentru prelucrare/agregare;
- e. identificarea de platforme pentru distribuire

Criteria, din perspectivă pedagogice, în realizarea, utilizarea și evaluarea unei RED

1. De unde încep ?

Concordanța cu programa școlară - relația cu competențele din programă:

- susținerea activității de formare/dezvoltare/evaluare a competențelor din programa școlară (accentul pus pe competențe, nu pe conținuturi);
- valorificarea recomandărilor metodologice existente în programa școlară referitoare la strategiile didactice care contribuie predominant la realizarea competențelor.

2. Ce e important pentru elev?

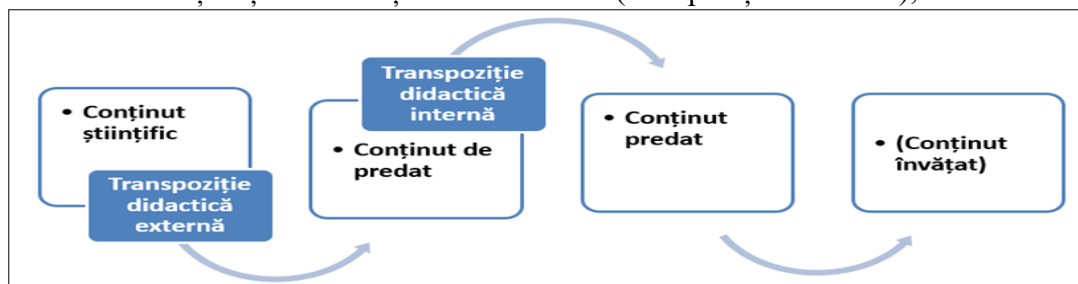
Relevanța prin:

- prezentarea unei teme de actualitate și a unor aspecte semnificative din perspectiva disciplinei de studiu;
- valorificarea experienței de viață a elevilor;
- facilitarea educației incluzive;
- facilitarea învățării active și interactive care pot contribui la creșterea motivației, interesului și implicării elevilor în propria învățare.

3. Respectă principiul profesional/științific?

Corectitudinea științifică este relevantă prin:

- corectitudinea științifică a conținutului resursei (transpoziția didactică);

Etape ale transpoziției didactice: transpoziție internă și transpoziție externă

- corectitudinea tehnoredactării;
- corectitudinea transmiterii/rostirii mesajului audio;
- claritatea și coerența prezentării.

4. Pentru ce fac RED?

Accesibilitatea învățării este reală prin:

- adecvarea conținutului științific, a limbajului utilizat la grupul-țintă vizat (la nivelul de dezvoltare specific vârstei căreia i se adresează);
- ușurința citirii, urmării și înțelegerii conținutului (densitatea informațiilor, text scris, mesaj audio, ritmul de prezentare, timpul de redare pe secvență etc.).

5. Ce aduc nou prin folosirea RED-urilor?

Valoarea pentru învățare este asigurată prin:

- stimularea gândirii critice, a creativității elevilor;
- facilitarea relaționării cu alte domenii ale cunoașterii, deschiderea spre inter- și transdisciplinaritate;
- valorificarea unor elemente anterior utilizate/cunoscute într-o formă nouă, inedită.

6. Ce înseamnă o resursă de calitate?

Calitatea proiectării și realizării resursei este asigurată prin:

- susținerea învățării atractive, optimizarea învățării prin modul de proiectare propus de resursă (durata fiecărei secvențe, durata resursei, dimensiunea și fontul textului, imagini - număr, tip, claritate, adecvare la conținut, culori, material audio, unitatea stilistică etc.)

- excluderea oricărei forme de discriminare.

Concluzii

Fiecare resursă educațională deschisă aflată la dispoziția cadrului didactic sau construită de acesta:

- este un vehicul și un prilej pentru practici didactice inovative;
- necesită re proiectarea activității de învățare, schimbând, într-un sens benefic pentru elevi, abordările convenționale/ tradiționaliste;
- sugerează posibile legături, câteodată inedite, între conținutul învățării și modul de abordare al acestuia;
- oferă alternative (suport pentru transpoziție didactică adaptată, personalizată, individualizată); permite personalizarea și adecvarea situațiilor educative.

Bibliografie:

1. *** Taxonomia lui Bloom revizuită. Dimensiunea proceselor cognitive. Platforma iTeach. Online: <https://iteach.ro/pagina/1111/>
2. Cucuș, C. (2002), Pedagogie. Iași: Polirom.
3. Gagné, R.M. & Briggs, L.J. (1977). Principii de design al instruirii. București: E.D.P.
4. Istrate, O. (2010). Efecte și rezultate ale utilizării TIC în educație. În: Lucrările Conferinței Naționale de Învățământ Virtual CNIV 2010. București: Universitatea din București.
5. Istrate, Olimpiuș (2018). Proiectarea și desfășurarea activităților de învățare cu suport digital (Suport de curs). Universitatea din București. Programul de dezvoltare profesională continuă iTeach. Online: www.suntprofesor.ro
6. Jinga, I. & Negreș-Dobridor, I. (2004). Inspecția școlară și design-ul instrucțional. București: Aramis Print.
7. UDL Center/ CAST. Principii de Design Universal pentru Instruire. Online (mai 2017): http://www.udlcenter.org/sites/udlcenter.org/files/UDL_Guidelines_v1.0-RO.pdf

POVESTIREA DIGITALĂ

Prof. dr. STANA Anca
Liceul Teoretic,, N. Titulescu”, Slatina, Olt

În ultimii ani, utilizarea noilor tehnologii în sistemele educaționale a crescut la nivel mondial, deoarece camerele digitale, computerele personale, scanerele și software-ul ușor de utilizat au devenit disponibile pentru educatori pentru a valorifica lumea digitală. Impactul noilor tehnologii în contexte educaționale a fost în mare parte pozitiv, deoarece noile tehnologii au oferit educatorilor oportunitatea de a-și îmbunătăți cunoștințele, abilitățile și, prin urmare, de a îmbunătăți standardul educației. Cercetătorii au descoperit că implicarea, performanța și motivația studenților sunt îmbunătățite prin integrarea unor astfel de tehnologii. Cu toate acestea, sistemele de învățământ încă se confruntă cu multe provocări: una dintre aceste provocări este cum să sporească implicarea elevilor pentru a oferi rezultate educaționale mai bune. A devenit din ce în ce mai importantă utilizarea modelelor pedagogice inovatoare pentru a implica elevii.

O mare parte din viețile noastre sunt trăite de poveștile pe care le spunem. Poveștile noastre sunt intrinseci parte din ceea ce suntem în lume. Într-adevăr, făcând sensul din poveștile noastre este o parte esențială a naturii umane. Poveștile ne ajută să ne conectăm cu ceilalți, să empatizăm și să emitem judecăți. Bruner susține că atunci când noi spunem o poveste, aceasta ia inevitabil o poziție morală chiar dacă acea poziție este o „poziție împotriva pozițiilor morale”. Ni se spune că poveștile ne ajută să ne poziționăm în timp ce „interacționăm cu ceilalți” în eforturile noastre de a construi o lume ideală. Poveștile invită la posibilități și deschid noi moduri de a experimenta și de a vedea viețile noastre și lumea în care, iar scrierea de povești cultivă cunoștințele și înțelegerea. Există multe tipuri de povești și multe moduri de a le spune. Putem spune poveștile, de exemplu, prin cuvântul scris sau oral, prin acțiuni fizice cum ar fi mimica, putem interpreta poveștile noastre în drame reprezentate sau le putem prezenta într-un formă digitală.

Abordăm ideea de povestire digitală ca o formă deschisă și emergentă care poate fi aplicată într-o gamă largă de contexte și în scopuri diverse. În mod tradițional digital, povestirea a fost aplicată în construirea narațiunilor personale care evidențiază „evenimentele importante din viața cuiva”. Totuși, acolo sunt mai multe idei despre ce este povestirea digitală ca o formă multimedia, constând din imagini și/sau video segmente cu muzică de fundal și/sau o narațiune voice over. Putem defini poveștile digitale mai simplu drept construcții narative care combină mai multe mass-media. S-a subliniat că, deoarece termenii „digital” și „poveste” au devenit sinonime cu sensuri și interpretări multiple, povestirea digitală poate fi definită în mod liber ca o combinație de medii digitale plasate în cadrul unei „narațiuni coerente”. Deși definițiile povestirii digitale pot diferi, aceasta este clar că poveștile digitale sunt active, practice și imersive și poate conecta participanții la diverse situații și experiențe. Sugerăm că povestirea digitală poate fi folosită pentru o serie de scopuri în clasă precum „documentații istorice” și „instrucționale prezentări” așa cum a fost cazul în acest studiu. Poveștile digitale pot fi folosite și pentru a construi abilități tehnologice, pentru a sprijini învățarea conținutului și pentru a oferi o platformă pentru vocea autorului.

Poveștile digitale pot fi folosite pentru a introduce sau reactualiza cunoștințe din diferite domenii, principalul rol fiind acela de a facilita discuțiile în clasă, încurajând ascultarea activă și comunicarea. Astfel, poveștile digitale pot deveni o parte integrantă a oricărei lecții din multe domenii. Această metodă permite dezvoltarea imaginației, a creativității, a inovației, a competențelor digitale și a responsabilității față de propria creație. Elevii pot lucra individual

sau în echipe și își pot crea propriile povești digitale. Poveștile digitale permit elevilor să însușească o serie liniară de evenimente, transformându-le într-o experiență multidimensională.

Iată câteva exemple de resurse gratuite care pot fi folosite în crearea de povești digitale – Generator, Slidestory, Go Animate for Schools, Photo Story, Creaza, iMovie, Pixton, Storybird, Movie Maker.

Altfel spus, avem abordări pedagogice inovatoare care îi pot implica pe elevi într-o învățare profundă și semnificativă. Mi-am propus să creez un mediu de învățare constructivist cu povestiri digitale. Astfel am investigat aspectele pedagogice ale povestirii digitale și impactul povestirii digitale asupra învățării elevilor atunci când profesorii și elevii folosesc poveștile digitale.

Bibliografie:

1. Gallas, K. (1994). *Limba de învățare: cum vorbesc, scriu, dansează copiii, desenează și cântă înțelegerea lor despre lume*. Teachers College Press.
2. Mello, R. (2001). *Puterea povestirii: cum narațiunea orală influențează relațiile copiilor în sălile de clasă*. Jurnalul Internațional de Educație și Arte, 2 (1). <http://www.ijea.org/v2n1/>
3. Simmons, A. (2006). *Note despre factorul de poveste: inspirație, influență și persuasiune prin arta povestirii, cărți de bază*
4. Zipes, J. (1995). *Povestiri creative*. Routledge.

ÎNCOTRO SE- NDREAPTĂ OMENIREA?

**SPĂTARU MARINELA NICOLETA
LICEUL TEORETIC „NICOLAE TITULESCU”**

În societatea actuală, inteligența artificială nu coexistă cu inteligența emoțională, ci tinde, în mod vădit, să o înlocuiească, cea dintâi fiind promovată în diferite domenii de activitate și urmărindu-se constant impunerea sa prin digitalizare.

Noile educații sunt, fără doar și poate, o necesitate a timpurilor noastre, doar că unele se impun mai mult decât altele, fiind prioritizate cele care conduc, prin promovarea excesivă, la degradarea ființei umane, la dezumanizare sau la pierderea autenticității noastre. Inteligența artificială câștigă teren în raport cu cea emoțională, noi înșine devenind din ce în ce mai goliți de sentimente, mai artificiali prin port, dar și în suflet. Empatia, toleranța, acceptarea tind să devină niște concepte abstracte, situate în afara sferei omului. Alegerile ne aparțin și stau la baza construirii unei lumi, dar în ce fel de lume alegem să trăim?

Educația pentru promovarea unui mediu sănătos, educația juridică sau educația rutieră nu au cunoscut ritmul alert de promovare care i-a revenit educației digitale. În sfera relațiilor interumane pierdem teren, din ce în ce mai mult, în fața unor relații false, construite prin rețelele de socializare. Pământul, planeta locuită doar de noi, nu mai pare a fi destinată pământenilor. Conceptual am ajuns departe, am evoluat trecând parcă peste niște stadii importante și ar trebui să ne întrebăm în ce direcție ne îndreptăm. Reflexivitatea și introspecția ne lipsec pentru că ritmul alert în care trăim ne-au sustras gândirii critice. Lumea construită de noi, rezultatul unui îndelungat proces de eforturi și căutări, are ca rezultat angoasa și tumultul existențial. Uităm de unde venim și încotro ne îndreptăm. Nu mai avem timp decât de bucurii efemere, nu ne mai dăm timp pentru a ne conecta cu natura și timpul nu mai are timp de noi.

Noi, cei de astăzi, nu mai suntem cei de ieri și nu vom fi nici mâine. Este absolut natural ca materia să fie supusă schimbării, dar în ce direcție ne îndreptăm? Oare traseul pe care-l urmăm este benefic speciei umane? Se pare că vechile dileme sau controverse cu privire la natura umană sunt departe de a fi rezolvate. Omul este o ființă egoistă, mânăta în acțiunile sale de interese strict personale sau este preocupată de bunăstarea semenilor? Fiecare dintre noi acționează în concordanță cu interesele sale sau ținem cont de interesele tuturor? Ne place să credem că suntem altruști și ne încoronăm cu o imagine de sine pozitivă, dar care este adevărata realitate?

Rațiunea are limitele ei și poate genera erori și contradicții. Inteligența emoțională pare depășită de inteligența artificială, dar cât de departe poate să ajungă cea din urmă? Lumea aceasta pare să nu ne mai ajungă. Este o lume care nu ne mai mulțumește, o lume care nu ne mai oferă satisfacții. Știm ce vrem și ce putem? Noi înșine ne construim neputința, încercând să ne autodepășim și să construim o lume nouă, o lume care nu ne aparține. Într-o lume atât de frumoasă, ne-am construit nefericirea, devenind într-un fel în care natura nu ne-a plămădit.

Bibliografie:

1. Pascal, Blaise, Scrieri alese, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1967
2. Goleman, Daniel, Inteligența emoțională, București, Editura Curtea Veche, 2018

UTILIZAREA PLATFORMEI LIVRESQ ÎN ERA DIGITALĂ

**Prof. Vîlcu-Puchiu Corina-Andreea,
Liceul Tehnologic ”Constantin Filipescu”, Caracal**

Educația în secolul 21 nu se mai poate face doar cu tabla și cu creta. Tehnologia a avansat și pune la dispoziția spațiului educațional instrumentele sale. Tinerii și copiii sunt atrași de cultura digitală și de suporturile tehnice care o promovează. Pentru a intra în conexiune cu acești tineri și copii, profesorii trebuie să vorbească limba lor, să valorifice abilitățile lor pentru oferirea de noi experiențe de învățare (Cucoș, 2008). Noile tehnologii de informare și comunicare pot ușura instruirea, pot să îi confere acestora noi dimensiuni în spațiul virtual (jocuri virtuale, grupuri de discuții, clase mobile, resurse on line, proiecte de grup on line, portofolii digitale etc.). Integrarea tehnologiei în practicile de instruire aduce experiențele de învățare la un alt nivel și mult mai apropiat de limbajul generației nativilor digitali.

LIVRESQ este o **platformă integrată** pentru realizarea, publicarea, editarea, consultarea și gestiunea online a **cărților digitale interactive**. Este o **platformă online full responsive**, adaptată lucrului pe o multitudine de terminale și ecrane, de la desktop la smartphone.

Cărțile digitale interactive reprezintă o etapă superioară în evoluția cărți, însă realizarea lor este scumpă și necesită cunoștințe IT avansate.

LIVRESQ este instrumentul de care ai nevoie pentru a depăși aceste obstacole, deoarece:

Nu necesită cunoștințe IT avansate.

Cu doar câteva click-uri poți adăuga elemente interactive cărții sau materialului tău digital.

Te ajută să transformi cartea ta clasică într-una interactivă foarte rapid și la costuri foarte mici.

Îți poți edita și actualiza cartea digitală în timp real.

Îți permite să realizezi o carte sau un material digital interactiv de la zero.

Livresq oferă un sistem integrat de instrumente suficiente pentru atingerea scopului propus, împărțite în trei zone de lucru.

Atelier: Locul în care realizezi resursele primare: imagini, galerii, materiale audio, video, chestionare, animații, simulări, pe care le asociezi cu texte în cadrul secțiunilor și proiectelor.

Organizator: Depozitul personal în care păstrezi resurse interactive, secțiuni și proiecte.

Biblioteca: Aici poți găsi atât cărțile digitale interactive finalizate de tine, cât și pe cele realizate de alți autori.

Livresq are la bază conceptul de resursă.

Resursă - Element constituent al unei cărți creat sau exportat în organizator în scopul unei (re)folosiri ulterioare. Tipurile de resurse folosite de LIVRESQ sunt: imaginile, galeriile de imagini, clipurile video, clipurile audio, testele (quizz), cutiile negre (blackbox).

În afară de resursele menționate, LIVRESQ mai lucrează cu două concepte de bază: *secțiunea și proiectul*.

Secțiune - Element constituent al unei cărți echivalent cu capitolul sau subcapitolul, sau din punct de vedere tehnic, cu o pagină web.

Structura unei secțiuni este dată de *rânduri și celule*.

Proiect - Ultima etapă în realizarea unei cărți, înainte de exportul acesteia în forma finală.

Proiectul este o grupare structurată de secțiuni care formează cartea. În proiect se definește cuprinsul și o serie de elemente de design care se regăsesc în produsul final.

Ecranul de start

Din pagina de start se pot accesa funcțiile principale LIVRESQ (Atelier, Organizator), contul personal, termenii și condițiile de utilizare și se prezintă informații legate de portofoliul utilizatorului și de versiunea aplicației..

Atelier - Secțiune

Secțiunea are la bază o structură de linii și celule care se pot realiza ușor cu ajutorul instrumentelor oferite de platformă. Celulele se populează cu resurse deja existente sau create pe loc. În plus, se pot alege diferite elemente de design, plecând de la celulă până la întreaga secțiune

Atelier - Proiect

Proiectul este ultimul pas înainte de realizarea produsului final. În proiect sunt introduse secțiunile realizate anterior și este realizată editarea unor elemente de conținut și design proprii unei cărți.

Personal, am folosit platforma Livresq pentru a crea următoarele lecții pentru disciplina matematică aflate la adresele următoare din biblioteca publică:

Funcția de gradul I <https://library.livresq.com/details/6089a308d9ae8a0007f302f9>

Numere complexe. Forma algebrică a unui număr complex

<https://library.livresq.com/details/60774a4c9b498500073351ae>

Operații cu numere complexe <https://library.livresq.com/details/6086b440d9ae8a0007ebcc64>

Unghiuri formate de două drepte paralele cu o secantă. Axioma lui Euclid.

<https://library.livresq.com/details/6089617dd9ae8a0007f250be>

Este o platformă foarte complexă care ne permite să realizăm lecții complexe cât mai interactive atât pentru predarea sincron cât și pentru predarea asincron.

Îmi place să folosesc această platformă pentru că pot realiza lecții care trec peste limitele unei lecții tradiționale și stimulează imaginația.

În era digitală în care trăim, paradigma cunoașterii trebuie să fie una a dialogului, educația trebuie să meargă dincolo de instrumentele culturale specifice. Dezvoltarea educației în direcția dialogului nu poate fi decât rezultatul unui mod de predare-învățare-evaluare la un nivel de conceptualizare mai ridicat decât în trecut. Pentru că dialogul presupune deschidere, lărgirea orizontului și adâncime, acest mod de învățare este atât o direcție individuală pentru elev, cât și una socială pentru școală ca întreg. Combinarea TIC cu metodele tradiționale pedagogice reprezintă o schimbare de paradigmă cu implicații asupra cunoașterii în societate în general și asupra învățării în special, de aceea disciplina pedagogică trebuie modificată în conformitate cu noul context în care trăim.

Bibliografie

Cury, A. (2005), Părinți străluciți, profesori fascinanți

Cucoș, C. (2008). Educația: iubire, edificare, desăvârșire

Istrate, Olimpius, Efecte și rezultate ale utilizării TIC în educație

PEDAGOGIA ALTERNATIVĂ MONTESSORI

Matei Dana Maria
Școala Gimnazială Piatra
Piatra Olt, Jud. Olt

La începutul secolului XX, pedagogia tradițională, care pusese în centrul preocupărilor sale rolul profesorului și conținutul învățământului, ignorând nevoile specifice copilului și societății, nu-i mai mulțumea pe mulți dintre cei preocupați de problematica educației. Critica vechiului sistem de educație, așa cum se realiza el efectiv, nu a întârziat să apară, vizând îndeosebi intelectualismul steril prezent în procesul instruirii, nerespectarea vârstei copilului, slaba preocupare privind pregătirea copiilor pentru viață, practicarea unor metode de predare preponderent pasive, care înăbușeau spontaneitatea și inițiativa elevilor etc.

În urma unor astfel de critici și din dorința de modernizare a școlii a apărut curentul pedagogic „Educația nouă“.

Curentul pedagogic intitulat „Educația nouă“ s-a dezvoltat pornind de la critica acestor realități și a adus inovații importante în domeniul educației. „Educația nouă“ a cunoscut o largă răspândire în primele decenii ale secolului XX. Noua atitudine față de copil, față de trebuințele sale oferea perspectiva unei schimbări semnificative a procesului de educație, așa că a atras numeroși adepți, printre ei aflându-se și Maria Montessori.

Concepția pedagogică a Mariei Montessori și modelul instituțional de educare a copiilor preșcolari propus de ea au cunoscut destul de repede consacarea internațională.

Copilul și implicit, nevoile sale individuale reprezintă centrul pedagogiei Montessori. Acesta este privit ca un om în toată firea, i se respectă personalitatea, deoarece este un individ unic și irepetabil, este ajutat să-și dezvolte voința, acordându-i-se libertatea asupra hotărârilor sale, este îndrumat să gândească și să acționeze independent.

Pedagogia “Montessori” are ca principiu de bază autoeducarea și aplicarea celor învățate direct, nemijlocit. Aceasta promovează respectarea drepturilor copilului, formarea deprinderilor de activitate intelectuală continuă, de adaptabilitate și asumare a schimbărilor.

Abordarea centrată pe copil pornește de la ceea ce face copilul. Acestuia i se oferă un cadru organizat pentru educație și autoeducație completă: intelectuală, emoțional, fizică și socială.

Descoperirea copilului, cu natura sa specifică, a făcut posibilă instituirea unei educații care să corespundă copilului și să ajute efectiv viața acestuia, iar “educația care înseamnă ajutor pentru viață este o problemă care privește umanitatea.” (M. Montessori, Descoperirea copilului, București, Editura Didactica și Pedagogică, 1977)

Maria Montessori a arătat că oricare ființă umană are o forță interioară puternică, instinct și voință de dezvoltare. Motivația se dezvoltă dacă sunt încurajate independența, încrederea în sine, concentrarea, decizia liberă asupra duratei învățării și satisfacția asupra propriilor rezultate.

Din acest motiv, în școala Montessori, copiii vor fi mai puțin conduși și mai mult susținuți pentru ca dezvoltarea competențelor să se facă pe baza potențialului propriu, pentru a deveni adulți inteligenți, creativi și cu siguranță de sine.

La noi în țară au funcționat în perioada interbelică unități preșcolare și școlare primare de tip Montessori. Prima Școală „Montessori” s-a înființat cu titlu experimental în 1934, sub conducerea lui I.R.Pogoneanu și I. Sulea-Firu, pe lângă Seminarul pedagogic universitar „Titu Maiorescu” din București.

Între anii 1930-1940, în România a existat o adevărată mișcare montessoriană, numeroși reprezentanți ai învățământului românesc de toate nivelurile luând parte la cursurile ținute de Maria Montessori și la congresele internaționale organizate de Asociația Internațională Montessori.

Nicolae Titulescu a fost membru în Comitetul de onoare al Asociației montessorienilor din Anglia, iar din 1933 a activat ca președinte de onoare al Asociației Montessori din România, care îl avea ca președinte activ pe Constantin Rădulescu-Motru.

În prezent, în România funcționează Asociația Montessori și mai multe unități de învățământ preșcolar, care, după 1990, au îmbrățișat metoda dezvoltată de Maria Montessori. În 2010 s-a deschis Școala primară Montessori din Timișoara, iar apoi cea din București.

Înnoirea metodelor de educație

Pornind de la analiza condițiilor în care se află copilul la școală, Maria Montessori ajungea la concluzia că este necesară înnoirea metodelor de educație și instruire. De altfel, ea a numit „metodă” alternativa educațională pe care a creat-o, sub această denumire fiind cunoscută și astăzi de cei mai mulți pedagogi, prezentă în dicționare, enciclopedii și manuale.

În condițiile de viață și de educație din școlile tradiționale, constata Maria Montessori, copiii nu se puteau dezvolta adecvat din punct de vedere fizic, psihic și social deoarece erau supuși unui tratament de imobilizare, izolare, pasivitate, care le limita dezvoltarea. În consecință, era necesară o schimbare radicală a școlii, însă nu pentru a o face mai frumoasă și mai ușoară, ci pentru a contribui într-o mai mare măsură la dezvoltarea personalității copilului. Această schimbare presupune ca educația să permită o cucerire de către elev, printr-un efort propriu, a unor grade succesive de independență.

Copilul, în care se structurează personalitatea adultului de mâine, nu imită, ci „absoarbe” din jur și asimilează ceea ce îi este necesar. Simțurile copilului de vârstă mică sunt ca un fel de canale prin care mintea absoarbe elemente din mediul ambiant ca pe o hrană spirituală. Acest fenomen este spontan, inconștient și de o necesitate logică obiectivă, ca orice fenomen din natură. Astfel, copilul îl clădește în sine pe adultul de mâine folosindu-se de materialul pe care îl găsește în mediul ambiant.

În opinia Mariei Montessori, copilul nu este format de educator, ci se construiește singur ca personalitate în virtutea forțelor naturale de care dispune. Ca urmare, a educa înseamnă a crea mediul potrivit satisfacerii nevoii copilului de a asimila spontan, ceea ce presupune pregătirea și organizarea stimulilor externi. Trei factori, aflați într-o relație de interconectare și intercondiționare, stau la baza realizării educației: copilul, educatorul și mediul educativ.

Pedagogia Montessori recunoaște educabilitatea oricărei ființe umane: fiecare copil dispune de capacitatea de a fi educat și, mai ales, de a se autoeduca. Educatorul bine pregătit și mediul educativ special amenajat trebuie să asigure condițiile esențiale pentru ca aceste

capacități să se împlinească. Educatorii trebuie să observe îndeaproape fiecare copil în parte pentru a-i putea oferi tot ceea ce are nevoie în timpul fiecărei perioade senzitive și să fie sensibili la nevoile lui individuale de dezvoltare.

Bibliografie:

- Albulescu, I., *Pedagogii alternative*, Editura All, București, 2014
- Cucuș, C., *Istoria pedagogiei*, Editura Polirom, Iași, 2001.
- Felea, Ghe. (coord.), *Alternativele educaționale în România*, Editura Triade, Cluj-Napoca, 2003.
- Montessori, M., *Descoperirea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977.
- Negreanu, E., „*Pedagogia Montessori*“, în *Revista de pedagogie. Pedagogii alternative*, nr. 1-12, 2006, p. 14.